ஓம்.

பரப்பிரம்மணே நம:

"ஏகம் சத் விப்ரா பஹுதா வதந்தி."

இகபரசுகசாதனி.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS, REGISTERED 16 OCT 1903 MADRAS

வாலியம் I. } 1903ஹு செப்டம்பர்மீ {புத்தகம் V.

மனனமாலை.

இகபரமு முயிர்க்குயிரை யானெனதற் றவருறவை
யெந்நாளுஞ்
சுகபரி பூரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
யகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை
யமிர்தைநாடி [ண்
மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப் பக்கரமலர்க
முகிழ்த்துநிற்பாம்.

அறிவுருவாயவென்னை யாணவமனாதிகூடிப்
பிரிவறியாதநின்னைப் பிறித்துத்தான்முழுதுமாகி
நெறியினைமறைத்துப்பொல்லா நீசருக்கடிமையாகி
செறியிருணின்றதென்னே திருப்புலிவனத்துளானே.

ஞானமே வடிவாய்த்தேடுவோர் தேடுநாட்டமேநாட்டத்துணிறைந்த, வானமேயெனக்குவந்து வந்தோங்கு மார்க்கமே மருளர்தாமறியா, மோனமே முதலேமுத்தி நல்வித்தேமுடிவிலாவின்பமேசெய்யுந், தானமேதவமே நின்னை நானினைந்தேன் றமியனேன்றனைமறப்பதற்கே.

நாரணன்முதலோரெல்லாம் நாடோறுமடிமைசெய்ய
வாரிணர்முடித்தவேணி யண்ணலுக்காட்செய்யாதே
காரணமின்றியோடுங் கடிகுரான்ஞமலிபோலப்
பாரிடையுழன்றலுத்தேன் பாவியேன்பாவியேனே.

ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியா யுறக்கமோடுணர்ச்சியாய்
ஒன்றிரண்டுகாலமாகி வேலைஞாலமாயினாய்
ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி யாயனாயமாயனே
ஒன்றிரண்டுகண்ணினானு முன்னையெத்தவல்லனே.

யானுந்தானு மொழிந்தானை யாதுமெவர்க்கு முன்னோனைத், தானுஞ்சிவனும் பிரமனுமாகிப் பணைத்ததனி முதலைத்,தேனும்பாலுங் கன்னலுமமுதுமாகித் தித்தித்தென், ஊனிலுயிரி னுணர்வினில் நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனே.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக் கதனுள்நேர்மையதுவிதுவென்று, ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகா துணர்ந்தமேலுங்காண்பரிது, சென்றுசென்றுபரம்பரமாயாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று, நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்தே.

நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து, ஒன்றாய்க்கிடந்தவரும் பெரும்பாழுலப்பிலதனையுணர்ந்துணர்ந்து, சென்றாங்கின்பத்துன்பங்கள்செற்றுக்களைந்து பசையற்றால், அன்றே யப்போதே வீடதுவே வீடுவீடாமே.

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றாச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே.

கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழியாத சித்தி
பெற்றாலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்
வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே.

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்
கெத்தனை போதித்து மென்னுமெந்தாய் பராபரமே.

அத்துவிதமான வயிச்யவனுபவமே
சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

வாக்கிலியாய்க் கண்ணிலியாய் மத்தராய் போகாமற்
றேக்குமறிவோடு சென்மித்தும்—பாக்கொண்டு
பாடார் குருபதத்தைப் பாரார் பலநினைப்பும்
வீடார் சும்மாவருமோ வீடு.

அன்னியமே பாசமென்று மன்னியமே யீசனென்று
முன்னுதலே பாசவொழிவன்றோ--வெந்நிலையு
மற்றநிலை யீதொழிய வாறுசமை யத்தார்
சொற்றநிலை யெல்லாந் தொலை.

ஆகாயந் தன்னையளக்க மரக்காலெடென
வாகாயமம் மரக்காற்குள்ளிருக்க—வாகாயங்
கண்டாயே லந்தக்கருத்தே கருத்தாகிக்
கண்டா லதுவே கதி.

கண்போல வான்மாகதிர் விளக்குபோலாக்கை
விண்போற்சிவமதிபோல்விஞ்ஞானம்விண்போந்த
சூரியன்போல் மெய்ஞ்ஞானஞ் சூழிருள்போலஞ்ஞானந்
தாரகை போற்றத்து வங்கடான்.

காதெவனாலேகேட்குங் கண்ணெவனாலேகாணு
மோது நாவெவனாலுண்ணு முடலெவனாலேயோரு
மோதுமூக்கெவனான்மோக்கு மூச்செவனாலேயோடும்
போதெவனாற்போய்மீளு மவனடிபோற்றுகிற்பாம்.

பக்தி.

அன்புடன் கடவுளைத் தேடவாரம்பித்து, அவ்வன்பையே சதாகாலம் விர்த்திசெய்துகொண்டு கடைசியில் அவ்வன்பு மயமாயாக்குவதே பக்தியோகம். உலக ஆசைக் குறையக்குறைய பக்தியானது விர்த்தியாகும். உலகவாசை சிறிதிருந்தாலும் பக்தி பூரணமாய் வந்ததென்று நினைக்கக்கூடாது. சுவர்க்காதி போகங்கள் வேண்டுமென்னும் ஆசையுடன் செய்யப்படுவது கர்மயோகம். ஓர்வித பலனையுங்கோராமல் அன்பே சொரூபமாய் விளங்கும் பகவானிடத்து அன்புசெய்ய வாரம்பித்து அவ்வன்பிலே நீடித்திருக்கப்பழகி கடைசியில் அவ்வன்புமயமாய்க் கரையச்செய்வதே பக்தியோகம். பகவானையறிந்து முக்தியடைய பக்தியோகமே சிலாக்கியம். இதுவே எளிது. இதுவே உண்மையான வழி. ஞானயோகத்திற்கும் பக்தியோகத்திற்கும் அநேகர் நினைக்குமவ்வளவு அதிக வித்தியாசமில்லை. இவ்விரண்டு யோகங்களிலும் பகவானையறிந்து முத்தியடைவதே கருத்து. இவைகளிரண்டிலும் பிரவர்த்திக்கிற யோகியானவன் உலகவாசையை முற்றிலும் துறக்கவேண்டியது அவசியமே. பக்தியோகி எல்லாவற்றையும் பகவானது சொரூபந்தான் என்று பார்ப்பதுபோல ஞானயோகியும் சர்வமும் பிரமமயமாய்க் காண்கிறான். இருவர்களுக்கும் இவ்வளவு ஒற்றுமையிருக்க இவ்விரண்டு யோகங்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமென்ன? பக்தியோகம் எளிது. ஞானயோகம் கஷ்டம். அதனால் பக்திமார்க்கத்தை அநேகர் ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஞானாப்பியாசம் செய்யத் தொடங்குவோர் மிகச்சிலர். பக்திமார்க்கம் எளிதாயிருப்பானேன்? மனம் புத்தி என்பவைகளில் புத்தியைக் காட்டிலும் மனதிற்கு சுபாவமாய் வேலையதிகம். சுபாவமாய் மனமானது எதையும் பற்றுதலென்னும் தொழிலையுடையது. எப்போதும் மனமானது எந்த வஸ்துவையாவது பற்றிக்கொண்டேயிருப்பது நமது தின அநுபவம். இவ்வநுபவத்தை மறுத்தற்கியலாது. உலக வஸ்துவைப்பற்றும் மனதின் சுபாவத்தை யநுசரித்து பகவானைப் பற்றுதலென்னும் பழக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதால் பக்தியோகம் எளிதாயிருக்கிறது. எல்லாரும் சுலபமாய் பக்தியை யாரம்பிக்கிறார்கள். இதனாலேயே அநேக கோயில்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஜனங்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் கோயில்களுக்குச்சென்று பகவானைத் தரிசித்துவருகிறார்கள். ஞானயோகமோ இப்படிப்பட்டதல்ல. சுபாவமாய் மனதைக் காட்டிலும் குறைந்த வியாபாரத்தையுடைய புத்தியின்உதவி ஞானயோகத்தில் அதிகம் வேண்டியிருக்கிறது. புத்தியைக் காட்டிலும் மனம் அதிக பலமுள்ளது. எவ்வளவு புத்தியால் யோசித்து ஓர் வியாபாரம் கெட்டதென்று அறிந்தாலும் சமயம் நேர்ந்தகாலத்தில் மனமானது புத்தியை யடக்கிவிட்டு மறுபடியும் அவ்வியாபாரத்தில் மனிதனைப் பிரவேசிக்கச்செய்கிறது. இதுவும் நமது தின அநுபவமே. இதனால் புத்தியானது பலவீனமுள்ளதென்று தெரிகிறது. பலவீனமான புத்தியின் உதவியை அதிகமாகக்கொண்டு ஞானயோகம் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டுவதால் புத்தி ஸ்திரமாகவில்லாமல் மனதால் ஜெயிக்கப்பட்டு ஆரம்பித்த ஞானயோகத்திலிருந்து அடிக்கடி நழுவிவிடுகிறது. ஞானயோகத்தில் யாதொருவஸ்துவினுடைய பற்றுதலுமுதவாதென்று புத்தி யறிகிறது. அறிந்து என்னபயன்? அறிந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் பற்றுதலை சுபாவமாயுள்ள மனமானது தனக்கிருக்கும் அதிகபலத்தால் புத்தியை வெருட்டியடித்து, பழயபடி உலகவிஷயங்களைப் பற்றிச்செல்லும். எவ்வளவு ஞானவிஷயங்களைக்கேட்டு புத்தி நன்றாய் திருப்தியாய் உண்மையை அறிந்தாலும் அறிந்தவண்ணம் மனிதன் அநுஷ்டிக்கமுடியாமல் தன் பழய ஆசாரத்தை விடாமலிருப்பதற்கு மனதின் பலமல்லவோ காரணம். திருடுவது நியாயமல்லவென்று நன்றாய்அறிந்தும், திருடினால் இகலோகத்திலேயே தண்டனையடைவது நிச்சயமெனவறிந்தும், முன்னொருகாலத்தில் திருடியதற்கு போதுமான தண்டனையை யநுபவித்ததை மறவாதிருந்தும், மனிதர்களில் சிலர் திருடுகிறார்களே இதற்கு என்னகாரணம்? இதையெல்லாம் அறிந்தது புத்தியின் வியாபாரம். திருட ஏவுவது மனதின் வியாபாரம். இதனால் மனம் புத்தியைக்காட்டிலும் அதிக பலமுள்ளதென்றும் சுபாவமாய் பற்றுதலையே தொழிலாகவுடையதென்று நன்றாய் விளங்குகிறது. பலவீனமுள்ள புத்தியின் உதவியை அதிகமாய் வேண்டிய ஞானயோகத்தை ஆரம்பித்து அதிக பலமுள்ள மனதால் அடிக்கடி அந்த யோகம் கெடுவதாலும், சுபாவத்தை யநுசரித்து மனதின்வழியே சென்று, உலகவஸ்துவுக்குப் பதிலாக பகவானைப்பற்றுக்கோடாககாண்பித்து, அப்பற்றை சிறிது அடைந்தபின் புத்தியும் பகவானைப்பற்றிய மனதைத் தொடர்ந்து, கோயில்களிலுள்ள விக்கிரகங்களில்மாத்திரமல்ல பகவான் நமது உள்ளும்புறம்பும் உளன் என்றும், அவனில்லாத விடமில்லையென்றும், அவனைத்தவிர அன்னியமொன்று மில்லையென்றும், புத்தி மனதிற்கு சிறிதுசிறிதாகக் காட்ட, முன் ஒருவாறு பகவானிடத்து பற்றுதலுடன் ஆரம்பித்த மனமானது பகவானது உண்மை சொரூபத்திலே பற்றுதலையடைந்து பரபக்தியை யடையச்செய்வது பக்தியோகமானதாலும், ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் பக்தியோகமெளிதாயிருக்கிறது.

பக்தியானது எப்போது எப்படி ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்பதைப்பற்றி யோசிப்போம். மனிதன் பிறந்து பகவானிடத்துப் பக்தி பண்ணவேண்டுமென்கிற எண்ணமுண்டாவதற்கு முன் மனம் போனவழியே சென்று உலக விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு தன்னிஷ்டப்படி அனுபவித்து வருகிறான். அப்படி வரும்நாளில் ஏதாவது இடுக்கண் அல்லது வருத்தம்நேரிடின் அதனின்று நீங்கி பழயபடி உற்சாகமாய் வசிப்பதற்கு என்னவழியென்று மனிதன் யோசிக்கிறான். அவ்வருத்தத்தை நீக்கும்படி முதலில் சில மனிதர்களிடத்துசென்று கேட்கிறான். அவர்கள் மூலமாய் அவ்வருத்தம் நீங்காதாயின், மறுபடியும் அவ்வருத்தம் தீர்ந்து என்றைக்குச் சுகமா யிருப்பேனோவென்று ஏக்கமுற்றுத் தியங்கிநிற்கையில், ஒருவர்வந்து சொல்லுகிறார். "ஐயா! உம்முடைய வருத்தம் தீருவதற்கு ஒருவழி சொல்லுகிறேன். அது எனக்குக் கைகண்ட பலனைக் கொடுத்திருக்கிறது. நீரும் என்னைப்போல நம்பிச் செய்தீரானால் உம்முடைய வருத்தம்நீங்கி நீர் சுகமடைவீர். அது என்னவென்றால், நம்முடைய ஊருக்கு கிழக்கே ஓடும் ஆற்றங்கரையோரமாய் ஓர் மாந்தோப்பிருக்கிறது. அதில் ஒரு அம்மன் கோயிலுள்ளது. அந்த அம்மன் சர்வசக்தியுள்ளது. அதற்கு நீர் பிரார்த்தனைசெய்துகொண்டீரானால் உம்முடைய வருத்தந் தீரும். இது உண்மை. அங்கேபோய்பாரும். பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமையும் எவ்வளவு ஜனங்கள் எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வண்டிவண்டியாகவந்து இறங்குகிறார்கள், பொங்கலிடுகிறவர்கள் எத்தனைபேர், கோழி ஆடு பலிகொடுப்பவர்கள் எத்தனைபேர், கோயில் சுற்றுபவர் அநேகர், கைகுவித்து கும்பிடுவோர்களும் அங்கபிரதக்ஷணம் பண்ணுபவர்களும் அநேகர், போய்ப்பாரும் ஐயா. நீரும் உம்முடைய வருத்தம்தீர்ந்தால் ஒரு ஆட்டுக்கடா பலிகொடுப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும். உடனே வருத்தம் நீங்கி சுகமடைவீர்." என்று சொல்ல, அவ்வருத்தமுள்ள மனிதனும் அப்படியாவென்று சந்தோஷத்துடன் கேட்டு பிரார்த்தனைசெய்துகொள்ளுகிறான். சர்வமும் சதா மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் உலகில் அம்மனிதனுக்கு வந்தவருத்தம் எத்தனைநாளைக்கிருக்கும். அது காலமாகித் தொலைய மனிதன் அம்மனுக்கு ஆட்டுக்கடா பலிகொடுக்கிறான். வாயாரவாழ்த்துகிறான். இன்னும் மேன்மேலும் உயர்ந்தபதவியைக் கொடுக்க அம்மனை வரங்கள்கேட்கிறான். இப்படியாக வருத்தமெய்தியபோது அதைநீக்க மனிதனால் முடியாதகாலத்தில், அதைத் திர்ப்பதற்கு மனிதனுக்கும் மேம்பட்ட ஓர் சக்தியிருக்கிறது என்று சொல்லக் கேட்கும்போது, தனக்கெய்திய வருத்தம் பொறுக்கமுடியாமல் யாரால் தீருமோவென்று எந்தவேளையும் ஏக்கமுற்றிருக்கும் மனிதன் தனக்கு மேம்பட்ட ஓர் சக்தியுளதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறான். சிறிதுகாலம் இம்மாதிரி வருத்தம் வந்தகாலத்து தெய்வத்தை நினைப்பதும் மற்ற காலத்தில் மறப்பதுமாகவிருந்து பிறகு, மனது தான் ஒருதரம்பற்றியதை விடுகிறதில்லையாதலால், மனிதன் தனக்கு வருத்தம் நேரிடாதகாலத்திலும் தனக்கு நல்ல பெண்டுபிள்ளைகளும் தன தான்னியங்களும் விர்த்தியாக வேண்டுமென்று தெய்வத்தைத் தொழுகிறான். மனிதன் அவாவியதே ஊழ்வினையாகநின்று சன்மத்தைக் கொடுத்து மனிதன் ஆசைப்பட்டதை கொடுப்பதால், அம்மனிதன் தான்கேட்டவண்ணம் பெண்டுபிள்ளைகளையும் தனதான்னியங்களையும் அடைந்து பின் யோசிக்கிறான். நாம் சேட்டதைக்கொடுக்கும் சர்வ சக்தியுள்ள தெய்வத்திற்கு நாம் பொங்கலிடுவது, பூசைபோடுவது, ஆட்டுக்கடா வெட்டுவது இதெல்லாம் வீண்தானே. அன்னியாயமாய் ஓர் ஜீவனை ஹிம்சிப்பது நன்றல்ல. நமக்குச் சிறிது வருத்தம்வந்தது பொறுக்காமற்றானே, நாம் தெய்வத்திற்குப் பிரார்த்தனை சொல்லிக்கொண்டோம். அப்படியிருக்க நாம் ஒரு ஜீவனை அடியோடு கொன்றுவிடுகிறது என்றால் நியாயமா, அது கூடாது என்று புத்திகூற, சிறிதுநாள் தெய்வம் தெய்வமென்று அவன் நினைத்ததால் சிறிது சுத்தமான மனமானது ஆமாமென்று ஒத்துக்கொள்ளுகிறது. எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காக்கும் சர்வ வல்லமையுள்ள பகவானுக்கு அற்பமனிதன் கொடுக்கும் பூஜா திரவியங்களால் பிரயோசனமொன்றுமில்லையெனவும், எனக்கு இன்ன நன்மைசெய்தால், உனக்கு இன்ன பிரார்த்தனை செய்வேனென்பதும், கோரியநன்மை செய்யாவிடின் நான் செய்த பிரார்த்தனை செலுத்தமாட்டேனென்பதும் ஓர் வாணிபம்போன்றதெனவும், இத்தகைய பக்தி மிகவும் தாழ்ந்த அபரபக்தியென்றும் சிறிதுசிறிதாக ஆரம்பபக்தன் அறிகிறான். சிறிதுகாலங் கழிந்தபின் பிராணிகளுக்குப் பகவான்செய்யும் நன்மைக்குப் பிராணிகள் பகவானிடத்து அன்பும் விசுவாசமும் வைப்பதே போதுமான கைம்மாறென்றும் ஆரம்பபக்தன் அறிகிறான். இப்படியாக பக்தியை ஆரம்பித்த மனிதன் தனக்குள்ளேயோசித்து யோசித்து பகவானிடத்து சதா அன்புவைப்பதுடன் சதா அவரையே தியானிக்க வேண்டுமென்றும் பகவானால் தான் நன்கு மதிக்கப்படவேண்டுமென்று, எண்ணுகிறான், அதாவது பகவானது பிரியத்திற்குப் பாத்திரனாகவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். உலகத்தில் சாதாரணமான ஒரு மனிதனுடைய பிரியத்தையடையவேண்டுமானால் அம்மனிதனுடைய அபிப்பிராயத்தை நாடி அவன் சொல்லியபடி நாம் நடந்துகொண்

டால் அம்மனிதனுடைய பிரியத்தை நாம் அடைகிறோமென்பது எல்லாரும் அறிந்தவிஷயம். அதுபோலவே பகவானது அருள்வேண்டுமாயின் பகவான் வேதங்களிற் கூறிய ஒழுக்கங்களை அனுஷ்டித்து வரவேண்டுமென பக்தன் அறிகிறான். இப்படியாக பகவான்சொற்படி நடந்து பகவத்கிருபையை அடையவேண்டுமென ஆவலுடன் உலகவியாபாரங்களைச் செய்துவரும்நாளில் உலகவிஷயங்களில் ஆசைகொள்ளுதல் வீணெனவும் அதிலுள்ள சுகதுக்கங்கள் அனித்தியமெனவும் அறிந்து பகவானிடத்து பக்திபண்ணுவதே பலனுடையதெனவும் பகவானே நித்திய சுத்த முக்தப் பொருளெனவும் அப்பக்தன் அறிகிறான். இவ்வாறு அறிந்தவண்ணம் அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிக்கும்போதுதான் உத்தமமான பரபக்தி ஆரம்பிக்கிறது. இந்த பரபக்தியை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவரச்செய்வதுதான் பக்தியோகத்தின் காரியம்.

இன்னும்வரும்.

அருமையான விஷயங்கள்.

பல ஆற்றுநீர் சமுத்திரத்தில் போய்விழுந்தும் சமுத்திரமானது தன் நிலை மாறாமலிருக்கிறது. அதுபோல எந்த மனிதன் விஷயங்கள் சம்பந்தமாக தன்னிடத்து அநேக ஆசைகள் வந்தடைந்தபோதிலும் தான் மாறாமல் தன்னிலையிலிருக்கிறானோ அவனே ஞானியாவான்.

* * *

உலகவஸ்துக்களை (விஷயங்களை) எப்போதும் சிந்திக்கிற மனிதனுக்கு அவ்வஸ்துக்களில் பற்றுதலுண்டாகிறது. பற்றுதலினால் ஆசை ஜனிக்கிறது. ஆசைப்பட்டதையடைய விரோதம்நேரிடின் கோபம் உண்டாகிறது. கோபத்தால் அறிவுமறைகிறது. அறிவில்லாததால் இன்னது செய்யத்தகுந்தது இன்னது செய்யத்தகாதது என்கிற நினைவு அழிகிறது. அது அழியவே புத்தி நாசமுண்டாகிறது. புத்திகெட்டால் மனிதனுங் கெடுகிறான். ஆகவே மனிதன் கெடுவதற்கு முதற்காரணமெது? விஷயங்களையே சதாசிந்தித்தல். இதையே வஸ்துத்தியானமென்பர் ஆன்றோர். வஸ்து தியானத்தால் கேடு உண்டாகிறபடியால் அதைவிட்டு பகவத்தியானஞ்செய்தால் மனிதனுக்கு வீடுஉண்டாகும்.

* * *

சாதாரண பிராணிகளுக்கு எது இரவோ அது ஞானிக்குப் பகல். பிராணிகளுக்கு எது பகலோ அது ஞானிக்கு இரவு. அதாவது எல்லாப் பிராணிகளுக்குமெந்த ஞானநிஷ்டையானது தெரியாதோ அதாவது இருட்டோ அல்லது இரவோ, அந்த ஞானநிஷ்டையில் ஞானியானவன் விழித்துக்கொண் டிருக்கிறபடியால் ஞானிக்கு அது பகல். எந்த அஞ்ஞான அவஸ்தையில் சகல பிராணிகளும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்த அஞ்ஞான அவஸ்தையானது ஞானிக்கு இரவு.

* * *

ஆமையானது உலகத்தாரைக் கண்டபோது தன் அவயவங்களை உள்ளுக்கிழுத்துக்கொள்வதுபோல மனிதனுக்கு சகல விஷயங்களிலிருந்து தன்னிந்திரியங்களையெப்போது இழுத்துக்கொள்ளுகிற சக்திவருகிறதோ அப்போதுதான் அவனுக்கு ஸ்திரமான ஞானமுண்டாகும்.

* * *

மனிதன் எப்படி பழயவஸ்திரங்களை நீக்கி புதிய வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறானோ அப்படியே ஆத்மாவானவன் பழயதேகங்களை விட்டுவிட்டு வேறு புதிய உடல்களை யடைகிறான். புதியவஸ்திரந் தரித்துக்கொள்ளும்போது மனிதன் துக்கிப்பதுண்டா? இல்லை, சந்தோஷமேயடைகிறான். அப்படியே புதியதேகத்தை யடைய பழயதேகத்தைவிடும்போது மனிதன் துக்கத்தையடைவானேன்.

* * *

தேகாதிகளைக்காட்டிலும் இந்திரியங்களும், இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் மனசும், மனசைக்காட்டிலும் புத்தியும், சிரேஷ்டமானதென்று சான்றோர் சாற்றினர். எவன் புத்தியைக்காட்டிலும் சிரேஷ்டனும் சாக்ஷியாயுமிருக்கிறானோ அவனே ஜீவாத்மா. சர்வக்ஞனயிருப்பவன் ஈசுவரன். தூலமாய்த் தெரிகிறது தேகம். சூட்சமமாயறியப்படுவது மனசு. தேகம் நமக்குத் தெரிகிறதுபோல மனசு தெரிகிறதில்லை. ஆனால் மனசு உண்டென்பது அனுபவம். இதைப்போல மனதினும் சூக்ஷமமாயுள்ள ஜீவாத்மாவை அனுபவித்தறியவேண்டும். ஜீவாத்மாவை எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்று ஒருவர் கேட்கின் அவரை நீர் ஒத்துங்கொண்ட மனதை சற்றே எனக்குக் காட்டவேண்டுமென்றால் அவர் என் செய்வாரோ?

* * *

இன்பதுன்பங்கள் நேரிடும்போது அவைகளில் மனிதன் பந்தப்படாமல் தான் சாக்ஷிபோல் அவைகளைப்பார்க்கப் பழகுவதே யோகம். அதாவது சுகதுக்கங்களில் சமத்வ புத்தியுடனிருக்கப் பழகுவதே யோகம். இந்த சமத்வபுத்தியையடையச் சாதனமாக இராஜயோகம், அடயோகம், லயயோகமெனப் பலயோகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

ஓர் மணிச்சரட்டில் நூல் புகுந்திருப்பதுபோல் உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களிலும் கடவுள் பிரவேசித்திருக்கிறார். நூலில்லாமல் மணிச்சரடாகாதென்பது திண்ணம், அதுபோல் கடவுளில்லாமல் உலகமில்லை. மணிச்சரட்டிலுள்ள அநேக மணிகளைப்போல அநேக சீவராசிகளும், சடராசிகளும், மதங்களும், பிரிவுகளும், வேறுபாடுகளும் உண்டாயிருக்கின்றன. இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் உட்புகுந்திருப்பது கடவுள்தான். இதையறிந்தவர் பலராயினும் அனுஷ்டிப்பவர் சிலரே.

* * *

ஆணவமும் மாயையும் நமதுள்ளே எக்காலமும் நின்று கேவலமாய் மறைத்தலையும் சகலமாய் நினைத்தலையும் செய்யாநிற்கும். அவ்விரண்டையும் நீத்தலே இரவும்பகலும் நீங்கியவீடென்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள். "இரவுபகலற்றவிடத்து ஏகாந்தயோகம் வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே" என்று மோர்பக்தர் கூறியுள்ளார். இவ்வாணவத்தையும் மாயையுந் துறந்து இரவு பகலற்ற விடத்து ஏகாந்தயோகத்தை யடைவதுயெங்ஙனமெனில், பரபக்தி, பரஞானம் இவைகளையடையவேண்டும். "சென்றதைக் கருதவேண்டாம், நாளைச் சேர்வதை நினைக்கவேண்டாம். இன்று நடப்பதை ஈசன் செயலெனக் கண்டு இனிதுவாழ்ந்திடு" என்றவாறு சிவன் செயலைநாடி நமது செயல் அறுமாயின் அதுவே பரபக்தியாம். இப்பரபக்தியினால், நமதுசெயலற்றேமென்று கருதும்போதம் அறுமாயின் அதுவே பரஞானயாம். ஆகையால் ஆணவம் மாயை இவைகள் நீங்கவேண்டின் பரபக்தியும் பரஞானமும் வேண்டும்.

* * *

உலகத்திலே உணவைச் சமைப்பதற்கு விறகு தண்ணீர் பானை அடுப்பு முதலிய பல உபகரணங்கள் இருந்தாலும் அதற்கு அவைகள் அக்கினிபோல முக்கிய உபகரணங்கள் ஆகமாட்டாவாம். அதுபோல மோக்ஷத்திற்கு தபசு முதலிய அநேக சாதனங்கள் இருந்தாலும் அதற்கு அவைகள் ஞானம்போல முக்கிய சாதனங்கள் ஆகமாட்டாவாம்.

* * *

சொப்பனமானது நித்திராவஸ்தையுள்ள காலம் வரைக்கும் சத்தியம்போலத்தோன்றி, நித்திரைதெளிந்தவுடன் எப்படிப் பொய்யாய்ப்போகிறதோ அப்படியே சம்சாரமும் தனக்குக் காரணமான அஞ்ஞானமுள்ள காலம்வரைக்கும் நிசம்போலத்தோன்றி, தத்துவஞானம் உதயமானவுடன் பொய்யாய்ப்போம்.

* * *

மகாபூதமாய் அகண்டமாயுள்ள ஆகாசமானது கடமடாதி உபாதிபேதத்தினால் கண்டமான பலவித ஆகாசமாய் எப்படித்தோன்றுகிறதோ, அப்படியே மனசு முதலிய சர்வேந்திரியங்களுக்கும் நியாமகனும் சர்வவியாபகனுமாகிய பரமாத்மாவானவன் மாயையினால் கற்பிக்கப்பட்ட பலவித சரீரவுபாதிகளில் பிரதிபலித்தவனாய், அதனாலே அநேக ஜீவரூபங்களாய்த் தோன்றுகிறான். ஆனால் அந்த ஆகாசமானது அந்தக் கடமடாதியுபாதிகளுக்கு நாசம்வந்தகாலத்தில் ஏகமாய் எப்படித் தோன்றுமோ, அப்படியே அந்த பரமாத்மாவும் அந்த சரீர வுபாதிகளுக்குப் பிரமாத்ம ஐக்கிய ஞானத்தினால் நாசம்வந்தகாலத்தில் அத்துவிதனாய்த் தானேதோன்றுவான்.

* * *

உமி தவிடு முதலியவற்றால் மூடப்பட்டு நெல்லாகத் தோற்றுகிற அரிசியை வேண்டுவோர் அதை உரலிலிட்டு உலக்கையால் குத்தி உமி முதலியவற்றைப் புடைத்துத்தள்ளி எப்படிக் கொள்ளுவார்களோ, அப்படியே பஞ்சகோசத்தால் ஆவரிக்கப்பட்டவனாக விளங்குகிற ஆத்மாவைச் சிரவணாதியுக்திகளால் விசாரித்து அக்கோசங்களுக்கு விலட்சணனாக அறியவேண்டும்.

* * *

இராஜாவானவன் தனது நகரத்திலிருந்தாலும் மந்திரி முதலானவர்கள் செய்யுங் காரியங்களுக்குத் தான் கர்த்தாவாகாமல் சாக்ஷிமாத்திரமாய் எப்படி இருக்கிறானோ அப்படியே ஆத்மாவும் தேகாதிகளோடு சேர்ந்திருந்தாலும் அவைகளுக்கு வேறாய் அவைகள் செய்யும் வியாபாரங்களுக்குத் தான் சாக்ஷிமாத்திரமா யிருக்கிறான்.

* * *

குலத்தினும் குணமே பிரதானம்.

வெகுநாளைக்குமுன் துரோக நினைவுள்ளவனும் தன்னுடைய குலாசாரத்தை கைசோரவிட்டு வேடஜாதியைச்சேர்ந்து அக்குலாசாரத்திற்குரிய வில்லைக் கையில்கொண்டு பட்சிகளைக்கொன்று அவைகளினுடைய மாமிசாதிகளைப் புசித்துக்கொண்டிருப்பவனுமுள்ள ஓர் பிராமணனிருந்தான். இப்படி யிருக்குங்காலத்தில் அவ்வேடப் பிராமணனுக்கு பொருளாசை மேலிட்டு வாணிபர்களுடன் கூடி அன்னியதேசங்களுக்கு வியாபார சம்பந்தமாக போக்குவரவாயிருக்கும்போது ஒருதடவை வரும்வழியில் காட்டானைகள் சண்டைபோட்டு கர்ச்சித்த ஓசையைக்கேட்டும் அவைகளினுடைய உரு

வத்தைப்பார்த்தும் பயந்து பிராணபயம் மேலிட்டு ஒரு
வரோடொருவர் கூடாமல் ஓடிப்போய் வழிதப்பி கல்
லும் புல்லும் காடு மேடும், முள்ளு முறடுமுள்ள புதரி
லேவீழ்ந்து நல்ல வழி அகப்படாமல் மெய்சோர்ந்து,
கைகாலோய்ந்து சூரியன் அஸ்தமிக்கும்வேளையில் ஒரு
பெரிய ஆலமரத்தைக்கண்டு அதனடியிற் படுத்துக்கொ
ண்டு அதிக பசியுடன் தூக்கம்பிடிக்காமல் ஏக்கம்பிடி
த்து புரண்டுபுரண்டு புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். அவ்
வாலமரத்தின்மீது வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஓர் உத்
தமமான கொக்கானது கானகமெல்லாந் திரிந்து இரை
யருந்தி மாலைப்பொழுதில் தன்னிருப்பிடமாகிய ஆலம
ரத்திற்குவந்துசேர்ந்தது. இவ்வுத்தமமான கொக்கான
து யாராவது அதிதிகள் வந்திருக்கிறார்களோ வென்று
மரத்தைச் சுற்றிப்பார்க்கிறது வழக்கம். அந்தப்பிரகா
ரம் பார்த்தபோது மரத்தினடியிற் படுத்திருக்கின்ற
வேடுவப் பிராமணனைக்கண்டு மெத்தவும் விசாரமாய்
யாரோ இவர் தெரியாது பரதேசிபோ லிருக்கிறதென்று
பாவித்து கிட்டி நெருங்கி, ஆரையா உத்தமரே இவ்வி
டத்தில்வந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர் என்ன காரிய
மாகவந்தீர் நான் அதிதி பூஜை பண்ணும்படியாய் அகப்
பட்டீர். நான் கடைத்தேறும் பொருட்டு என்னாற்
கிடைக்கப்பட்டதை ஏற்றுக்கொள்ளவேணும் இறைவ
னே எழுந்திருமென்று வேண்டிய உபசாரங்கள்செய்து
காட்டிலுள்ள பழம், தேன் முதலியவைகளை அவன்
சாப்பிடுகிறமட்டும் கொடுத்து நல்ல ருசியான ஜலமும
ளித்து இளைப்பாற்றிவிட்டது. அவ்வேடனும் களை
தீர்ந்து கொக்கைப் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தான்.
அப்போது கொக்கானது இவருக்கு களை தீர்ந்துவிட்ட
தென்று தழை, புஷ்பம் முதலியவைகளால் படுக்கை
யமைத்து அவரை சயனித்துக் கொள்ளும்படியாகச்
சொல்லி தானும் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, "நீர்
யார், இந்த நிர்மானுஷியமான காட்டிற்கு வந்ததிற்கு
காரணமென்ன, உமது விருத்தாந்தங்களை சவிஸ்தார
மாய் சொல்லவேண்டுமென்றது. வேடன் நிகழ்ந்ததைச்
சொல்ல, கொக்கானது கிருபையுடன் நெகிழ்ந்தமனது
டையதாய் அப்பா வேடவேதியனே நீ திரவிய அபேட்
சையினாலல்லவோ இத்தனை பாடுபட்டாய் நல்லது உன
க்குச் சுளுவில் திரவியங் கிடைக்கும்படி உபாயஞ்சொ
ல்லுகிறேன் அதென்னவெனில் பூமியின் மாயமயக்கத்
தைப் போக்கடித்தவராயும் ஆத்மக் கியானமுள்ளவரா
யும் அரசாட்சிசெய்பவராயுமுள்ள ஓர் வேந்தர் அடுத்த
பட்டணத்திலிருக்கிறார். அவரிடத்தில் நீபோய் என்
னிடத்திலிருந்து வந்ததாக சொன்னால் உனக்கு வேண்
டிய திரவியம் கொடுப்பார். அதோடு உமது வருமை
தொலையும் ஆகையால் காலையிலெழுந்து அவரிடம்போ
மென்றுசொல்லி தன் படுக்கைக்குப் போய்விட்டது.
குலப்பிரஷ்டனான பிராமணன் இரவெல்லாம் அதுவே
நினைவாயிருந்து சூரியோதயமானவுடன் எழுந்து முன்
னாள் இராத்திரி தனக்கு கொக்குசொன்ன அரசனிடத்
திற் சென்று தான் கொக்கினிடத்திலின்று வந்ததாக
சொன்னான்.

அந்த அரசன் கொலைதொழிலைச் செய்யும் இந்தப்
பார்ப்பான் முகத்தை சற்று நிதானித்துப்பார்த்து இவன்
பொல்லாதவன், பொய்யன், வஞ்சமனத்தன், நிர்த்தயா
ளன், மஹாகர்மி, கொலைபாதகன், குலப்பிரேஷ்டன்,
இப்படிப்பட்ட தீயகுணங்களையுடைய இக்கறுத்தவன்,
உசிதமான என்னுடைய இஷ்டனுக்கு எப்படி சிநேக
மானானோ? ஆனபோதிலும் நாம் அந்தக் கொக்கிற்கு
விரோதமாய் ஒன்றும் செய்யப்படாதென்று மனதின்
கண் நினைத்து அப்பிராமணனுக்கு வேண்டிய திரவியங்
களை கொடுத்தான். அதை அவ்வேடப் பிராமணன்
பெற்றுக்கொண்டு வழியெல்லாம் நடந்து முன்னிருந்த
ஆலமரத்தடிக்குவந்து பணமூட்டையை கீழேவைத்து
இளைப்பாறியிருக்கும்போது சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்
டான். அப்போது அழகாகிய இரக்கைகளையுடைய
கொக்கானது எங்குந் திரிந்து இரையெடுத்தருந்தி தன்
னிருப்பிடம்வந்து மரத்தினடியிலிருக்கிற வேடனைக்க
ண்டு! ஐயோ இளைப்பாறியிருக்கிறீரோவென்று நல்ல
நல்ல பழங்கள், கிழங்குகள் முதலானவைகளெல்லாங்
கொடுத்து சாப்பிடச்செய்து தண்ணீரருந்தி மார்க்காயா
சமாற்றி படுக்கைவிரித்து அதன்மேல் சயனிக்கச்செய்
து தானுங்கிட்டயிருந்து அவன்போய்வந்த சங்கதி என்
னவென்றுவினவ, அவன் நிகழ்ந்ததைச் சொன்னான்.
பிறகு கொக்கானது அவ்வேடனைநோக்கி, ஓ பிரமகுல
த்திற்பிறந்தவனே நானொரு புத்திசொல்லுகிறேன். அந்
தவழியில் நின்று இகபர சௌக்கியத்தைப் பெறும்படி
யான இன்பத்தை யடைவாய் அதாவது விடியற்காலத்
தில் இவ்விடம் விட்டு புறப்பட்டு இடராகிய காடெல்
லாங் கடந்துபோய் இதுவரையிலுங்கூடியிருந்த வேட
ருறவைவிடுத்து உன்னுடைய பழையநாட்டை யடைந்
து மித்திருடன் கலந்து நயமாய்ப்பேசி, பிராயச்சித்
தம் பண்ணிக்கொண்டு நல்ல குடிப்பிறப்புள்ள பிராம
ணஸ்திரீயையும் மணந்து நல்ல பிராமண ஆசார அனு
ஷ்டானங்களைக் கைக்கொண்டு, காம, கோப, லோபத்
தை கைவிட்டு சாந்தகுணமுடையவனாய் ஸ்திரீயும் புரு
ஷனும் மனதொத்து இல்லற தருமத்தை அனுசரித்
தால் நல்ல பதவியைப் பெறுவாய் என்று சொல்லிய
வசனங்களை இந்தப் பொய்யனான பிராமணன் மெய்ய

னைப்போல் நடித்துக்கேட்டு இம்மகாபாதகன் ஓர் யோசனைசெய்யலானான். அதாவது நமக்கோ இப்போது வெகு திரவியம் கிடைத்திருக்கிறது இது இன்னும் நமக்கு நான்குதலைமுறைகளைக்காக்கும். நாம் சகல சம்பிரமத்துடனேயிருக்கலாம். ஆனால் நான் காலையில் இந்தக் காடெல்லாம் கடந்துபோகவேண்டியிருக்கிறபடியால் வழிக்கு ஏதாவது ஆகாரம் வேண்டும். அதற்காக இந்தக் கொக்கை கொன்று கையில் எடுத்துக்கொண்டால் வழியில் இளைப்பாறுவதற்கு உபயோகப்படும் என்று நினைத்து, கொக்கு நித்திரைபண்ணுகிற சமயம்பார்த்து அதனிடத்திற்போய் தயாளமென்பதற்ற கொடிய பாவி அதன் கழுத்தைமுறித்து கையிற்கொண்டு பொழுதுவிடிவதற்குமுன்னே அந்த வனத்தைக்கடந்து அதிக வேகமாய் போய்க்கொண்டிருந்தான். இது இப்படியிருக்க இந்த வேடப் பிராமணன் எந்த அரசனிடத்திலிருந்து திரவியங்களைப் பெற்றுவந்தானோ அந்த வேந்தன் நித்திரைசெய்துக்கொண்டிருக்கும்போது இவ்வேடப்பிராமணன் தன் சிநேகிதனாகிய கொக்கைக்கொன்று செல்கிறானென்று சொப்பனங்கண்டு நித்திரையினின்று எழுந்து ஓவென்றுகதறி கண்ணீர்விட்டான். அரண்மனையிலுள்ளோர் என்றுங்காணாத இவ்வாச்சரியத்தைக்கண்டு தியங்கினார்கள். அரசன் நடந்ததைச் சொல்லி அக்கணமே அச்சண்டாளனாகிய பிராமணனை எங்கிருந்தாலும் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான். அப்படியே தூதர்கள் அந்த மகாபாவியை கண்டுபிடித்து அவனை கயிற்றினால் வரிந்திறுக்கி, தடிகளாலடித்து கொக்கினுடைய மாமிசம் அவன்றுணியில் முடிந்திருக்கப்பார்த்து அதையும் அவிழ்த்துக்கொண்டு அவனையும் அந்த மாமிசத்தையும் அரசனுக்குமுன் கொணர்ந்தார்கள். இராஜன் அந்த மாமிசத்தைப் பார்த்தபொழுது அழுது மூர்ச்சையாய்விழுந்து பின்னுந் தெளிந்தெழுந்து அப்பிராமணனைப்பார்த்து ஓ நன்றிகுன்றிய பாதகா! நேற்றுபதினம் என் சிநேகிதன் பெயரைச்சொல்லி வேண்டிய பொன்களையும் அரதனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டுபோய் இன்றைக்கு "அன்னமிட்ட வீட்டிலேயே கொள்ளிவைத்தாயே" அடா துரோகி என்றுசொல்லி, பிறகு தன் தூதர்களைநோக்கி இந்தப்படுபாவியை என்முன்னிற் கொண்டுவராமல் அவ்விடத்திலேயே கொன்று தின்றுவிடக்கூடாதோ என்னெதிரில் இவனை ஏன் கொணர்ந்தீர்களென தூதுவர்கள் சுவாமி! இந்த நன்றிகெட்டவனை புசிக்க எங்கள்மனம் இசைாந்த. இவனுடலை நாயும் தீண்டாதென ஆனாலிந்தப் பாவி என் முகத்திற்கெதிர்நிற்கவேண்டாம். இவனைக் கொண்டுபோய் சுடுகாட்டு நாய்களுக்கு இரையாகப் போடுங்களென்றார். அப்படியே தூதுவர்கள் அவனைச் சுடுகாட்டுக்குக்கொண்டுபோய் அவன் கழுத்தில் கயிற்றைமாட்டி நாலுபக்கங்களிலும் பிடித்துக்கொண்டு சுடுகாட்டு நாய்களையும் உசுப்பிவிட்டு இவனைக் காட்டிக் கடிக்கச்செய்தும் ஒரு உயிரைக்காட்டியவுடன் தங்களுயிரை லக்ஷியம்பண்ணாமல் போய்விழுந்து கடித்துத் தின்னும் நாய்களானது இந்தப் பெரும்பாவியைக் கண்ணாலும் பாராமல் தங்கள்பசியையும் ஓராமல் குலைத்துக்கொண்டுபோய்விட்டது. அப்பால் கூட்டுகளில் அடைபட்டிருந்த புலிகளுக்கெதிரில் போட்டார்கள், அவைகளும் புசிக்கவில்லை. இன்னும் அநேகவிதமான இம்சைகள் பண்ணியும் எந்தவிதத்திலும் உயிர் போகாமலிருக்கிற துஷ்டனை அவ்விடத்திலேயே நிறுத்திவிட்டு, சில தூதுவர்கள் இராஜனிடத்தில்வந்து நடந்த சங்கதியைச் சொன்னார்கள். அரசனானவன் ஆச்சரியப்பட்டு நாயுந் தீண்டாத இக்கரவுடலை பூமி இத்தனைநாள் எப்படி சுமந்ததோவென்று ஆச்சரியமுற்று ஒன்றுந்தோன்றாமல் தன் இஷ்டதேவதையை நினைக்க, அது பிரசன்னமாய் "உம்முடைய சிநேகனாகிய கொக்கு பிழைக்கும் நீர் விசனப்படவேண்டா" மென்று தேர்த்தி கொக்கினுடைய மாமிசத்தை சுடலைசேர்த்து காஷ்டமடுக்கி தகனம்செய்யும்படி சொல்லிற்று. அரசனும் அப்படியேசெய்ய, ஆகாயத்திலிருந்து காமதேனு பாலைப்பொழிந்தது. அந்தப் பாலானது, கொக்காகிய ஞானவுடல் வெந்த சாம்பலை நனைத்தது, தட்சணமே கொக்கு பழைய வடிவங்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருக்கிற இராஜனை விசனப்படாமலிருக்கும்படி அநேக தைரியமொழிகளை மொழிந்தது. அரசன் கொக்கை மார்போடணைத்து உள்ளமகிழ்ந்து, ஐயா! எனக்கு அநேக தருமங்களையும் நீதிகளையும் சொல்ல வல்லவரான நீர் இந்தச் சண்டாளனுடனே எப்படி சிநேகித்தீர். இவனை எவ்வாறு நம்பி என்னிடத்தில் அனுப்பினீர், என்று நிகழ்ந்த சங்கதிகளையெல்லாம் விவரமாய்ச் சொன்னார். அச்சொல்லைக் கேட்ட கொக்கானது பதைபதைத்து எங்கே யந்தப்பிராமணன் என்று கேட்க, அந்தப்பாவி இதோ யிருக்கிறானென்று கொண்டுவரச்சொல்லி அதற்கு முன்விட்டார். கொக்கு பிராமண வேடனைப்பார்த்து "அப்பா என் தலைவிதி யிப்படியிருந்தது அவரவர்களினுடைய வினையின்படியே முடியும்" என்று, அரசனைப் பார்த்து இவனுடைய கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு இளைப்பாற்றி முன்கொடுத்த திரவியங்களையும் திருப்பி அவனுக்கு கொடுத்து அனுப்பிவிடும்படியாய் வேந்தனை வேண்டிக்கொண்டது. அப்படியே அரசன்செய்ய பிராமணனும் திரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு வேடுவச்சேரி சேர்ந்து முன்போலவே ஆசாரயீனனாய் காலங்கழித்தான். கொக்கும் பழையபடி தன் ஆலமரத்தில் வசித்துக்கொ

ண்டிருந்தது. ஆதலால் மனிதனிலும் தாழ்ந்ததான சாதாரண ஜந்துவாகிய கொக்கினிடத்திலிருந்து நாம் எவ்வளவு பெரியவிஷயம் அறியவேண்டியதா யிருக்கிறது. பட்சிசாதியாயிருந்தும் யென்ன யோக்கியதையுடையதா யிருந்தது. உயர்ந்த பிராமண குலத்திற்பிறந்தும் தன்னுடைய பிறப்பிற்குறிய கர்மங்களையெல்லாம் கைசோரவிட்டு நெறிதப்பி எப்படிகெட்டான். ஆனதால் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தாலென்ன! தாழ்ந்த குலத்திற் பிறந்தாலென்ன! குலத்தைப்பற்றி நாம் கவனிக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. நந்தனர் இழிந்தகுலத்திற் பிறந்தும் மோக்ஷ மென்றனமெய்தினர். அவருடைய ஞானத்தினாலன்றோ, ஆகையால் நமக்குவேண்டியது ஞானமே. ஞானத்தையடைய சுலபமான வழி பக்தி. ஆகையால் நாம் எப்போதும் பகவானிடத்தில் பக்திசெய்து அவனுடைய திருவருளால் ஞானத்தை நாமெல்லோரும் அடைவோமாக.

சாதனசதுஷ்டயம்.

சமாதிஷட்கசம்பந்தி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

உபரதி.

விகிதமான கர்மங்களைப் புத்தி பூர்வகமாய் விடுதலே உபரதியென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அது சரியன்று. விகிதமான கர்மங்களில் கர்திருத்துவாபிமானம் பலாபேக்ஷை இவைகளில்லாமல், சகல பாபகர்மங்களையும்விட்டு புண்ணிய கர்மங்களைப் பகவத்ப்ரீதியாகச்செய்தலே உபரதி. "பலனைக் கோராமல் கர்மஞ் செய்வது சாத்தியமா? ஓர் பலனையும் உத்தேசிக்காமல் கர்மம் ஏன் செய்யவேண்டும்.? பலனும் வேண்டாம் நான் கர்மமும்செய்யவில்லை." என்று சிலர் கூறுவார்கள். உலகத்தில் ஒருவனும் ஒருக்காலும் ஒருகாரியமும் செய்யாமலிருக்கமாட்டான். அப்படி யிருக்கவேண்டுமென்று பிரதிக்கினை செய்துகொண்டிருந்தாலும், மனிதனுடைய பூர்வ கர்மானுசாரமாக விருத்தி யடைந்த ஸத்வ, ரஜசு, தமசு என்னும் மூன்று குணங்களும் இவனையுமறியாமலே சில துஷ்டகர்மங்களில் மனிதனை இழுத்துச்செல்லும். சத்கருமங்களைப் பலனைக் கோராமல் செய்ய சாத்தியப்படாத ஒருவனுக்கு ஒருகர்மமுஞ் செய்யாமலிருக்கச்சாத்தியமா? சாத்தியமாகவேஆகாது. கர்மங்களின் பலனில் பற்று அல்லது ஆசைவைத்துச் செய்தால் அப்பலனை யனுபவிக்க ஜன்மங்களெடுக்கவேண்டும். ஜன்மங்களெடுத்தலே துக்கம். மனிதன் கர்மஞ்செய்யாதிருக்க முடியாது. கர்மஞ் செய்யவும்வேண்டும். ஜன்மம் விர்த்தியாகாமலு மிருக்கவேண்டும். இதற்கு என்னயுக்தி? சாஸ்திரங்களிற்கூறிய நற்கருமங்களைப் பலாபேக்ஷையின்றி ஈசுவரார்ப்பணமாகச் செய்தலே நல்ல யுக்தி.

திதீக்ஷை.

உபரதி யென்னும் சாதனம் கைகூடினவனுக்கு திதீக்ஷை சுலபமாகும். சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தலே திதீக்ஷையாகும். பிராரப்த கர்ம விசேஷத்தினால் எந்தவேளைக்கு எதுவருமோ அதை யனுபவித்தே தீரவேண்டுமென்று கருதி தான் எதை இழந்தாலும் அதற்காக மனவாட்டத்தையடையாமல், தான் எதை அடைந்தாலும் அதைக்குறித்து மனமகிழ்ச்சியடையாமல் சமபுத்தியுடனே யிருத்தலே திதீக்ஷை. உலக சுகதுக்கங்களெல்லாம் தேகத்தாலும் மனதாலும் அனுபவிக்கப்பட்டவைகள். நாம் தேகமுமல்ல மனமுமல்ல வாதலால் உலக சுகதுக்கங்கள் நமக்கல்லவென்று எண்ணி அவைகள் வரும்போது அவைகளில் நாம் பந்தப்படாமல் சாக்ஷிபோல் தனியேயிருந்து பார்க்கவேண்டும். இந்த ஞானம் வருகிற வரைக்கும் சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தலே திதீக்ஷை.

சிரத்தை.

வேதவாக்கியத்தில் நம்பிக்கையும் குருவினிடத்து விசுவாசத்தையும் வைப்பதுதான் சிரத்தை. சிரத்தையில்லாமல் ஒரு காரியமும் நிறைவேராது. உலக விஷயானுபவங்களில் ஒரு மனிதன் எவ்வளவு பிரியம்வைப்பானோ அவ்வளவு பிரியம் குருவினிடத்து வைக்கவேண்டும்.

சமாதானம்.

வேதாந்த சிரவணார்த்தத்தையே சித்தஞ்சிந்திக்கும்படி இனிய லீலைபாக நியமித்துக்கொண்டு, விசுவாசத்துடன் சென்று அடைந்த குரு உபதேசித்த லட்சியத்தின்பிரகாரம் மனதை ஏகாக்கிரசித்தமாய்நிறுத்துவதே சமாதானமாகும். மேற் கூறிய சமம், தமம், உபரதி, திதீக்ஷை, சிரத்தை, சமாதானம் இவையாறும் சமாதிஷட்கசம்பத்தி, இனி வருவது முமூக்ஷுத்வம்.

முமூக்ஷுத்வம்.

ஜனனமரண சமுசார பந்தத்தினின்று விடுபடுவதெப்படியென்ற விசாரத்திலேயே மனது பலப்பட்டு இதரவிஷயங்களில் மனம் செல்லாமல் பின்னடைகிறதே முமூக்ஷுத்வம். கிரகம் பற்றிக்கொண்டெரிகிறபோது அவ்வீட்டுக்குள் அகப்பட்ட புருஷன் தனது

புத்திரமித்திர களத்திராதிக ளென்னமாய்ப் போனார்களோவென்ற விசாரத்துடன் கூடி, அக்கினியில் தபிக்கப்பட்டவனாய் அந்த புத்திர மித்திர களத்திராதிகளை விட்டுப்பிரிந்து குளிர்ந்த ஜலத்தில் பிரவேசித்ததுபோல, சமுசாரமென்னுந் தாபாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட புருஷன் இந்த சமுசாரபந்தத்தைப் போக்கின்ற குருநாதன் எங்கேயிருக்கிறாரோ இதற்கு என்ன சாதனம் வேண்டுமோவென்று தாபங் கொண்டு தேடுகிற சித்தவிர்த்திக்குத்தான் முமுக்ஷுத்வம் என்று பெயர். இது தான் நாலாவது சாதனம். இந்த நான்கு சாதனங்களும் யாரிடத்திலுண்டோ அவர்கள்தான் வேதாந்த சிரவணஞ்செய்யத் தகுந்த அதிகாரிகள். அவர்கள்தான் சற்குருவினிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள அருகர்கள். அவர்கள்தான் உபதேசம் பெற்றால் நற்கதியடைவார்கள்.

மனோகரன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

என்னப்பா! பிரபு எங்கிருக்கிறாரென்று ஒரு பெரியவர் மனோகரனைக் கேட்டார். சற்றுமுன்னமே அவர் கொலு மண்டபத்திலிருந்தார். இப்போது அவரெங்கிருக்கிறாரோ? இதோ சாம்பன் மேன்மாடியிலிருந்து வருகிறான் அவனைக் கேட்போமென்று மனோகரன் பதிலளித்தான். சாம்பன் பெரியவரை நமஸ்கரித்து பிரபு கொலுமண்டபத்தி லிருக்கிறார், அவருடன்கூட ஒருவருமில்லை யெனச் சொல்லக்கேட்டுப் பெரியவர் மேன்மாடிக்குச்சென்றார். கொலுமண்டபத்திற்கு பெரியவர் சென்றவுடன் "வாருங்கள் வாருங்கள் இராமதாசபக்தசிகாமணியே! ஏது இந்தப்பக்கம் இப்போது வருகிறதில்லையென்று சந்திரசேகர பிரபு சொன்னார்." "தேகம் கொஞ்சம் அசௌக்கியமாயிருந்ததால் வெளியேவரவில்லை. இப்போது சௌக்கியந்தான்" என்று இராமதாசர் பதில் கூறினர். இதைக்கேட்டவுடன் பிரபுவானவர் மேலேயொன்றுங் கேட்காமல் ஏதோ யோசிக்கலானார். சந்திரசூடன் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் பிரபுவின் மனக்கவலை யின்னதென்றறிய வந்த இராமதாசரும் பிரபுவை என்ன கேட்பதென் றாலோசிக்கலானார். சிறிதுநேரம் இருவரும் பேசாமல் மௌனமாயிருந்தார்கள். பிறகு தைரியங் கொண்டு இராமதாசர் பேசவாரம்பித்தார். மகாபிரபுவே! தாங்கள் இப்போது யோசிக்கும் மாதிரியாலும், கதிரவன் என்னும் நாயகன் பிரிவால் வாடிய பங்கசத்தைப்போல் தங்கள் முகம்வாடி யிருப்பதாலும், ஏதோ தங்களுக்கு மனக்கவலை யுண்டாயிருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அம்மனக்கவலையின் காரணத்தை நான்தெரிந்து கொள்ளலாமோ வென்று இராமதாசர் கேட்டார். இதைச் செவியுற்ற பிரபு பக்தரின் கேள்விக்கு வியந்து, இராமதாசரே! தங்களிடத்துச் சொல்லக்கூடாத விஷயம் என்ன விருக்கிறதென்று கூறி, மகதவரசன் அனுப்பியகட்டளை முழுவதையும், அதற்குமேல் தான் செய்திருக்கிற யோசனையும் சொன்னார். காரணமின்றி மகதவரசன் அனுப்பிய ஆக்கினையை இராமதாசர் அறிந்து, அதற்கு மனங்கலங்கிய பிரபுவின் யோசனையும் தெரிந்து பின்வருமாறு கூறலுற்றார். மகாப்பிரபுவே! இச்சமயத்தில் யான் கூறுவன சிலவுண்டு. ஊருமின்றி உறவினருமின்றி எல்லாவூரிலுஞ் சென்று யாவரையும் நேசித்துக் காலத்தைக் கழித்துவரும் யான் சொல்வதில் ஐயம் சிறிதுங்கொள்ளாமல் செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். நான் கூறப்புகுவது தங்களுக்கு முன்னரே தெரிந்தவிஷயமேயாயினும் அதைஇச்சமயத்து தங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். தன்கீழ்வாழ்வோராலே செய்யப்பட்ட குற்றத்தைநாடி யாவரிடத்தும் முகங்கோணாமல் நடுவு நிலைமையைப் பொருந்தி, அக்குற்றத்திற்கு சொல்லப்பட்ட தண்டனையை சாஸ்திரநூல்களில் வல்லவரோடு ஆராய்ந்து, அவ்வாராய்ச்சியின் தேர்ச்சியால் பெறப்பட்ட தண்டனையை விதித்தலே அரசனுக்குமுறை. முறையைச் செய்யாத அரசனது கொடுங்கோலின் கீழ்வாழின் யாவர்க்கும் பொருள் நஷ்டமும் துக்கமும் நேரிடும். அரசன் முறைசெய்யாமையினாலே குடிகள் துன்பப்பட்டு அதனைப்பொறுக்கமாட்டாமல் அழுதகண்ணீரே அவ்வரசனது செல்வமாகிய மரத்தைக்குறைப்பதற்கு நல்வாளாகும். குடிகளால் அஞ்சப்பட்ட செயல்களைச் செய்யும் அரசன் நிச்சயமாய் சீக்கிரத்தில் கெடுவான். நம்மரசன் பொல்லாதவனென்று குடிகளாலே சொல்லப்படுகிற துன்பந்தரும் சொல்லையுடைய வேந்தன் ஆயுளுங்குறைந்து செல்வத்தையுங் சடிதினிலிழப்பான். அரசன் முறைதப்பிப் பொருளைச்சம்பாதிப்பானாயின் அவனது நாட்டிலே பசுக்களும் பால்கறவாது, அந்தணரும் வேதமோதல், ஓதுவித்தல், யாகஞ்செய்தல், செய்வித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அறுவகைத் தொழில்களையுங் கைசோரவிடுவர். அறுதொழிலோராகிய அந்தணர் தங்கள்தொழில்களைச் செய்யாது விட்டால், தேவர்களுக்கு யாகம் நடவாமையால் காலத்தில் மழைபெய்யாது. மழையானது பெய்யவேண்டுங் காலத்தில் பெய்யாதொழியுமாயின் உலகத்தில் பசி நிலைபெற்று உயிர்களைவருத்தும். இதைக்காட்டிலும் தேசத்திற்கு வேறென்ன கெடுதிவேண்டும். தகுந்த காரணமின்றி மகதவரசன் தங்களை ஊரை விட்டுப் போகும்படி உத்திரவளித் திருப்பானாயின் மேற்கூறியவை யெல்லாம் அவனைச்சாரும்.

இது நிற்க, தாங்கள் அரசனது ஆக்கினைக்காக மனவருத்தமுறுவது அழகல்ல. தங்கள் தைரிய மெங்கே போயிற்று? தங்கள் குலகுருவின் உபதேசவாக்கியங்களை மறந்தீர்களோ? இப்போது வருந்துவதெல்லாம் தற்கால நிலைமையினின்று இழிந்த மற்றோர் நிலைமைக்குப் போகும்படி நேர்ந்ததற்காகவோ? அதாவது இப்பொழுதுள்ள அதிகாரம், செல்வம் இவைகளைப் பிரிந்து போகிறோமென்றுதானே வருந்தவேண்டும்? இவ்வதிகாரம் செல்வங்களெல்லாம் ஓரிடத்தில் நிலைபெற்றிருப்பவைக ளல்லவே. நிலை பெறாத தன்மையையுடையதென்பதை தாங்கள் மறந்ததினாலல்லவோ அவைகளிடத்து தங்களுக்குப் பற்றுண்டாயிற்று. ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு மாறிக்கொண்டேயிருப்பதல்லவோ செல்வம். கூத்தாடுகிற சபையினிடத்து திரளான ஜனக்கூட்டம் சேர்ந்து அக்கூத்தாட்டம் நிகழும் வரைக்குமிருந்து அவ்வாட்டம் முடிந்தவுடன் கூட்டமும் கலைந்து போகிற தன்மைபோல் செல்வமானது ஒருவனது நல்வினைகாரணமாக அவனிடத்தில் பலவிதத்தால்வந்து அந்நல்வினை முடிந்தவுடன் தானும் போகின்றது. செல்வத்தையடைவதற்கும் அதையிழப்பதற்கும் அவரவர் செய்தவினையே காரணம். வினையின் பயனை யனுபவித்தே தீரவேண்டும். தண்ணீரையே காரணமாகவைத்துக்கொண்டு உற்பவித்த தாமரையானது எப்படி தண்ணீரில் பற்றற்றிருக்கிறதோ, அவ்வண்ணமே வினையேகாரணமாக ஜென்மமெடுத்து வினையின் பயனை யனுபவிக்குங்காலத்து அதில் மனம்பற்றாது அவ்வனுபவத்தை சாக்ஷிபோல் பார்ப்பதல்லவோ துன்பத்தையடையாமலிருப்பதற்கு நல்லசாதனம். பிரபுவே தங்களுக்கிது தெரியாததல்லவே. இழிவான பல ஜென்மங்களையெடுத்து புண்ணியத்தால் உத்தமமான மனித ஜென்மத்தை யெடுத்தது நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாத செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் படைத்து அதில் சிலநாள் சுகித்து அவை பிரிந்தபின் துக்கிப்பதற்குத்தானோ? உண்டுகளித்து உறங்குவதுதானோ மனிதன் செய்யுந்தொழில்? மிருகங்களும் இத்தொழிலைச்செய்கின்றன. பகுத்தறிவைப் பெற்று மிருகங்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்து மனிதனாய்ப் பிறந்ததெதற்கோ? பிரபுவே தாங்கள் சிறிது யோசிக்கவேண்டும். மனிதன் செய்யுந்தொழில் வேறேயிருக்க அதையொழித்து காலத்தை அவலமாக்கல் நன்றோ? இது என்தேசம் அது உன்தேசமென ஒருவன் பிரித்து எல்லை வரைந்தாலும், தேசமானது பிரிந்ததோ? அது முன்போலவே யிருக்கின்றது. தேசத்தைப் பங்கிட்டு உனதெனதென்று சொந்தம் பாராட்டுவது அவரவர் மனதில்தானே. மனோசங்கல்பம் உள்ளவரைக்குந்தானே உனதெனதென்று சொந்தம் பாராட்டமுடியும். மாறுதலே தொழிலாகவுடைய மனதின் காரியத்தை நம்பலாகுமோ? மகாப்பிரபுவே! நான் கூறுவதில் குற்றமுண்டோ? குற்றமிருப்பின் தள்ளிவிடுங்கள் குணமிருப்பின் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இப்போது தங்களுக்கு ஒருகுறைவுமில்லை. நிலையில்லாச் சம்பத்தை நீரிழப்பதற்கு மனமிரங்கவேண்டாம். நிலையாய் ஒருபடித்தாய் என்றைக்குமுள்ளதை நீரிழக்கமுடியாதபடியால் அதைப்பற்றுங்கள். அதை நாடுங்கள் உங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை. நான்சொல்லும் சமாதானம் இவ்வளவுதான். முன்காலத்தில் அநேக சக்கரவர்த்திகள் செல்வம் நிலையாமையை யறிந்து அதில் மனம்பற்றினால் விளைவது துக்கமெனத்தெளிந்து தங்கள் இராஜ்ஜியத்தைப் பிரிந்து அழிவற்றப்பொருளைத் தெரிந்து அதை யெங்குங்கண்டு நித்தியமான பேரின்பவாழ்வை யடைந்தார்கள்" என்று கூறி இராமதாசர் அநேக இராஜாக்களுடைய சரித்திரத்தை சந்திரசேகரனுக்குச் சொல்லி முடித்தார்.

இவையெல்லாங்கேட்டபின் சந்திரசேகரன் அதிக தைரியங்கொண்டவனாய் முகமலர்ச்சிகொண்டு இராமதாசரை தன்குருவென மதித்து அவரைநமஸ்கரித்து, மனதார துதித்து வாயாரப்புகழ்ந்து அவர்வசனங்களால் தான் அடைந்த சுகத்தைப்பலதரஞ் சொல்லி ஆனந்தப்பட்டு இராமதாசரே! இச்சமயத்தில் தாங்கள் சொல்லிய மொழிகள் எனக்கு நன்மையை விளைத்தது. இனி நானொன்றுக்கும் அஞ்சமாட்டேன். எதுவரினும் வருக எதுபோயினும் போகுக. நிலையாய் ஒருபடித்தாய் எங்கும் நிறைந்து ஏகமாய் ஞானமயமாயிருக்கும் பரம்பொருளை நாடுவேன் எனக்கூறி இராமதாசரை ஆசிரமத்திற்குப்போக விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டார்.

இராமதாசருக்கும் சந்திரசேகரனுக்கும் கொலுமண்டபத்தில் நடந்த சம்பாஷணையை அடுத்த அறையிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த சந்திரசூடனும் சுந்தரியும் தங்கள் பிதாவின் மனவருத்தத்திற்குக் காரணத்தை யறிந்துசிறிதுவிசனமுற்றார்கள். இராமதாசருடைய உபதேசவாக்கியங்களை அவர்கள் முற்றும் உணரவில்லை. சமுசாரத்தைவிட்டு துறவிகளாயிருப்போர் கூறும் வார்த்தையில் சந்திரசூடனுக்கு நம்பிக்கையில்லை. சமுசாரத்தை நடத்தமுடியாது அதைவிட்டு தனியேவந்து வயிறுவளர்க்க ஏதோ சில பழையகதைகளைப் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு துறவிகள் என்று பெயரைவகித்து சிலர் திரிகிறார்கள், இவர்கள் பேச்சைக் கேட்பதில் பயனில்லையென சந்திரசூடன் சுந்தரிக்குச் சொன்னான். க்ஷத்திரியனாயிருப்பவன் தன் குலத்திற்குத்தக்க தருமங்களை மேற்கொண்டு இராஜ்ஜியத்தை யாளாமல், அதைவிட்டு

எல்லாவற்றையுந் துறந்து, உண்டோ யில்லையோவெனும் பரம்பொருளை நாடுவது அழகோவென்று மறுபடியும் சந்திரசூடன் சொன்னான். இப்படியாக இராமதாசரின் வாக்கியத்தையுணராமல் சந்திரசூடன் பக்தரை சிறிது இகழ்ந்தும் நிந்தித்தும்பேசி சுந்தரியுடன் மேன்மாடியைவிட்டு கீழிரங்கி வந்தான்.

(இன்னும்வரும்.)

வறுமை.

இப்பூவுலகின்கண், எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாயும் தமக்கோர் காரணமின்றியும் ஆதியந்தமில்லாமல் சுயம்புவாய் யிருக்கிற பராபர வஸ்துவாகிய ஈசுவரன் மண், கல், மலை முதலிய அநேக ஜடராசிகளையும், மனிதன், மிருகம், பட்சி முதலான ஜீவராசிகளையும் படைத்துக் காத்துவருகின்றனர். இப்படியாதொரு பேதமுமில்லாமல் ஜீவராசிகளையும் ஜடராசிகளையும் சிருஷ்டித்திருக்க, அவைகள் ஒன்றற்கொன்று வித்தியாசமாயிருப்பானேன்? உதாரணமாக கல்லை எடுத்துக் கொள்வோம், சில கற்கள் சிற்பியினால் செதுக்கப்பட்டு ஆலயங்களில் வைத்து அதிகபயபக்தியுடன் பூசைசெய்யப்பட்டு வருகின்றன. சிலகற்கள் அக்கோயிலினுடைய படிகட்டுகளாகயிருக்கின்றன. இதற்கென்ன காரணம்? இரண்டும் கற்கள்தான், இதில் ஒன்று உயர்வாயும் ஒன்று தாழ்வாயுமிருப்பானேன். நாம் மனிதனை எடுத்துக் கொள்வோம், ஒருவன் சர்வ சம்பத்தும் நல்ல கீர்த்தியு முடையவனாய் பார்ப்போரெல்லாம் மிக்கமரியாதை பண்ணத்தகுந்தவனாய் யிருக்கிறான். இன்னொருவன் அவன் வீட்டிலேயே சேவகனாய் இருந்து அவன் இட்டவேலைகளைச்செய்து கஷ்டப்பட்டு காலத்தைக் கழிக்கிறான். இன்னும் ஒருவன் சௌக்கியமாய் வண்டியில் உட்கார்ந்து செல்கிறான். மற்றொருவன் அவ்வண்டியை கஷ்டப்பட்டு இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகிறான். இதற்கென்ன காரணம்? அவனவன் பூர்வஜன்மாந்தரத்தில் செய்த கர்மத்திற்கு தக்கவாறு பலனை இந்த ஜன்மத்தில் அனுபவிக்கிறான். ஒவ்வொருவனுக்கும் முன்ஜன்மத்தில் செய்த கர்மத்திற்குத் தக்கபடி மறு ஜன்மத்தில் சுகதுக்கங்களுண்டாயிருக்க யாதொருபேதமும் பாராட்டாமல் சமமனதுடையவராய் எல்லாவற்றையும் சிருஷ்டித்த சர்வேஸ்வரனை நோவதென்னை? இவ்வுலகத்தில் (உலகவிஷயமாக) நாம் கஷ்டப்படும்போது, அதாவது நோய், வறுமை முதலானவைகளால் வருந்தும்போது "ஈசுவரன் நம்மைமாத்திரம் தரித்திரனாகவும் அயல்வீட்டானை மட்டும் நல்ல சீமானாயும் சிருஷ்டித் திருக்கிறானே! இவனிடத்தில் இவ்வளவு பட்சபாதமும் உண்டா! இவன் நமக்கெல்லாம் தலைவனா யிருப்பவன் எல்லாரையும் ஒரு விதமாக வல்லவோ பார்க்கவேணும். ஈசுவரன் நமக்கெல்லாம் தந்தை யென்று சொல்லுகிறார்களே. அப்படி இருந்தால் அவனுடைய மக்கட்களாகிய நம்மிடத்திலெல்லாம் அவன் ஒரேவிதமான அன்பை யல்லவோ செலுத்தவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் ஒருவனை மாத்திரம் உயர்ந்த ஸ்திதியிலும் மற்றொருவனை தாழ்ந்தஸ்திதியிலும் வைக்கிறானே" என்று அவனை நொந்தால் அவன் என்னசெய்வான். ஓர் குழந்தைக்கெதிரில் அநேகவித பழங்களையும் காய்களையும் கும்பலாய்ச்சேர்த்து உனக்கு எதுவேண்டுமோ எடுத்துக்கொள் ளென்றால் அக் குழந்தை பழத்தை எடுத்துக்கொள்ளாமல்காய்களை எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு நாம் என்னசெய்யலாம். நமக்கு அந்தக்குழந்தை பழத்தையே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணமேயொழிய காயை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமில்லை. அதுபோல ஈசுவரன் அநேக சத்கருமங்களையும் அசத்கருமங்களையும் நம்முன்வைத்து உங்களுக்கு எதுவேண்டுமோ எடுத்துக்கொள்ளுங்க ளென்கிறான். நாம் சத்கருமங்களைச்செய்யாது அசத்கருமங்களை செய்வோமானால் எப்படி காயைத்தின்ற குழந்தை என்ன பலனை அனுபவிக்குமோ அதுபோல நம் தீயகருமங்களுக்கு தக்கவாறு நமக்கு பலன்கிடைக்கிறது. இப்படியிருக்க கடவுளை நாம் நோவது நமது அறிவீனத்தினாலன்றோ? ஆனால் கொடிய வறுமையினால் வருந்தும்போது ஒவ்வொருவரும் அறிவீனத்தால் ஈசுவரனை நிந்திக்க நேரிடுகிறது. ஏனெனில் "கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது" என்று ஔவை சொல்லியதிற் கிணங்க வறுமையினும் கொடியது ஒருவனுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஒருவனுக்கு வறுமை மேலிட்டதென்றால் அவன் இனிமேல் மனிதனல்லவென்று சொல்லலாம். ஏனெனில் ஒருவனுக்கு வறுமை வந்தால் அவனுக்கு மனிதனுக்கிருக்க வேண்டிய லட்சணங்கள் குறைகிறது. மனிதனுக்கிருக்கவேண்டிய இலட்சணங்கள் குறைந்ததென்றால் அப்புறம் மனிதனென்றபெயர் எங்கே! ஆகையால் வறுமைவந்தடைந்ததெனில் அப்புறம் அவன் மனிதனல்ல. அதாவது மனிதன் அடைதற்குரிய போகங்களெல்லாம் அழிகின்றன. முதலே இவனுக்கு வறுமையினால் வயிற்றிற்கு ஆகாரமில்லை யெனில் இவன் இதர போகங்களை எங்ஙனம் அனுபவிக்கப் போகிறான். ஏழைன் ஒருவனை எடுத்துக் கொள்வோம். இவனுக்கு உலகத்தில் என்னசுகமிருக்கிறதென்று பார்ப்போம். முதலில் இவனுக்கு சாப்பாட்டிற்கு வழியில்லை. இவனை உலகத்தில் யார் மதிப்பார்கள். மனிதருடன் கூடிப் பேசப்போனால் இவனையார் கிட்டசேர்ப்பார்கள் "எல்லாம்நீயே ஈசுவரனும் நீயேயென்று துதிக்கும்படியான மனையாளும் அவனை

சட்டைபண்ணுவாளா! சதா அவனுடைய நன்மையையே கருதும்படியான தாய்தந்தையர்களும் வசைமொழி மொழிவார். இப்படி பெற்றோரும் பெண்டாட்டியுமே தன்னை விரும்பாமற் போனால் வேறுயார் இவனை மதிப்பர். ஒருவரும் மதியாத இவன் உலகிலிருந்தென்ன பயன். இறந்துபோய் விடுதலே மேலானது. இறக்கவும் மனதுவராமல் ஏற்பதிகழ்ச்சி என்பதை யோராமல் பிச்சை எடுத்தாவது பிழைத்திருப்போமென்றால், பிச்சைஎடுத்தாவது பிழைத்திருந்து என்ன காரியம் உலகில் செய்யப் போகிறானோ விளங்கவில்லை. இவன் பிச்சைக்குப் போனால்தான் இவனுக்குக் கிடைக்குமா. இவனுக்கு ஏற்கனவே நல்லகால மில்லாமல் தரித்திரம் பிடித்து தானே இந்த ஸ்திதிக்குவந்தான். இவன் பிச்சைக்குப் போனால் இவன் தரித்திரமும் இவன்பின்னே தானே தொடரும். அந்தோ இந்தியாவில் அநேகர் பிச்சை எடுப்பதே தொழிலாகக் கொண்டு ஒழுகுகின்றனர். மேலும் நம்மவர்களில் சிலர் தங்கள் குழந்தை முதலானவைகள் அசௌக்கியமா யிருக்கும்போது "என் அருமையான பிள்ளை பிழைத்து (உயிரோடிருந்தால் போதும்) பிச்சையெடுத்தாவது ஜீவனம் செய்கிறான் என்று சொல்லுகிறதுண்டு.

இத்தகையோர் வறுமையினுடைய கஷ்டத்தை அனுபவித்தவர்களல்லர் போலும். இன்னும் சிலர் கேவலம் பிச்சை எடுக்காமல் தங்கள் உறவினர்களில் யாராவது கொஞ்சம் சீமானாய் யிருந்தால் அவனிடத்தில் சார்ந்து அடிமைபூண்டு ஒழுகுவது இன்னும் வறுமையினுங் கொடுமை. ஆயினும் இவ்வடிமைக்கும் வறுமையே காரணம். உதாரணமாக பெற்றோரல்லாத ஓர் உறவினனிடத்து அவ்வுறவின னுடைய நல்லெண்ணத்தால், ஓர் வறியவன் சார்ந்து அவன் வீட்டிலேயே புசித்து யாதொரு குறைவில்லாமலும் வாழ்ந்து வருகிறான். இப்படி இவன் வாழ்ந்து வந்தபோதிலும் கொடிய வறுமையால் ஒருவன் என்ன துக்கத்தை அனுபவிப்பனோ அதே துக்கத்தை இவனும் அனுபவிப்பன். எப்படியெனில், இவன் தனியாய் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து யோசித்தால் என்ன! நாம் ஒரு ஆண்பிள்ளையா யிருக்கிறோம். ஓர் அயலானுடைய வீட்டில் நம்மால் அவனுக்கு யாதொரு உபகாரமுமின்றி அவன்வீட்டில் நாம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு வருவது நமக்கு அழகோ? நாம் என்ன செய்யலாம் இவ்வீட்டைவிட்டு வெளியேபோய் பிழைக்கலாமென்றாலோ என்னவிதமாய் பிழைக்கிறது? அதற்கும் வழியொன்றையும் காணோம், என்று சதாமனக் கவலை கொண்டு உலகவியாபாரம் எதிலும் மனம் செல்லாமல் தன் தலைவிதியைப் பற்றி உன்னி உன்னி சதா கவலை கொண்டு காலத்தை கழிக்கிறான். மேலும் அவ்வீட்டுக் குடையவர்கள் என்ன சொன்ன போதிலும் அவைகளுக்கெல்லாம் எதிர்சொல்லாமல் மிருகங்களைப் போல் வாய்திறவாமல் யிருக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. அப்படி இவன் நாம் அதிக மரியாதையுடன் அவர்களிடத்தில் நடக்கிறோம் என்றும் அவர்களிடத்தில் தான் குற்றம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றும் (அவனவன் செய்கிறது அவனவனுக்கு நியாயம்) இவன் நினைத்து அதிகபயபக்தியுடன் நடந்தாலும் அவனுடைய கெட்ட காலத்திற்கு தக்கபடி இவனிடத்தில் அவர்களுக்கு அதிருப்தியே உண்டாகும். நாம்சரியாய் நடந்தும் நம்மிடத்தில் அவர்களுக்கு அதிருப்தி உண்டாவதேன் என்று யோசித்தால் இவனுடைய தரித்திரமே காரணம். பிச்சை எடுத்தலைக் காட்டிலும் கொடியது ஒருவர்கீழிருந்து அவர் சொன்னபடி நடந்து வயிறுவளர்ப்பது. இப்படி வயிறு வளர்க்கும் மனிதனும் மனிதனெனப்படமாட்டான். ஏனெனில் இம்மனிதன் சுயாதீனமாய் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. மிருகங்களாவது சுயாதீனமாய் எதையும் செய்யவல்லது. வறுமையால் அவஸ்தைப்படும் மனிதனோ ஒன்றும் சுயாதீனமாய் செய்யமுடியாதவனாய் அம்மிருகத்தினும் கடையனாவன். கடைசியாக இவ்வறுமையால் வருமிழிவு இவ்வளவென்று வாயால் சொல்லியும் முடியாது எழுதியும் முடியாது. ஆனதுபற்றியே,

துதிக்கின்ற மனைவியுங் குறைசொல் வடந்தை தாய்
    சோகமுற வசை கூறுவார்
துன்பமொடு மனமெலியு மேனி வேற்றுருவமாந்
    தொலையாத கவலை வளரும்
உதிக்கின்ற புத்தியு மழுங்கிடுங் கல்விபோ
    முதரத் திலதிக பசியாம்
உறவின் முறையாரு மொருவார்த்தை சொல்லார் சொ
    வுத்தரமு மொருவர் கேளார் [ன்ன
விதிக்கின்ற வுலகத்தி லெல்லாரு மிகழுவார்
    மிடிவந்து சேர்ந்த தென்றால்
மேன்மையே தறிவேது குலமேது நலமேது
    வித்தையே தெவரறிவர் காண்.

என்று ஆன்றோர் கூறியுள்ளார்.

(இ - ள்) உலகத்தில் ஒருவனை தரித்திரம் வந்தடைந்தால் அவனைப் போற்றுதற்குரிய மனைவியும் குறை கூறுவாள். பெற்ற தந்தை தாயாரும் அவன் சோகிக்கும்படி வசைமொழி கூறுவர்; துன்பமுண்டாகி மனம் மெலிவடையும்; உடலின் மேனி மாறிப்போம்; நீங்காத கவலை மேன்மேற் பெருகும்; நல்ஞானம் உதிப்பதான புத்தியும் மழுங்கிப்போம்; கற்ற கல்வி மறந்துபோம்; உறவின்முறையாரும் தன்னைக்கண்டவிடத்தில்

ஒருவார்த்தையும் பேசார்; அவன் இடுகின்ற கட்டளைகளுக்கு ஒருவரும் காதுகொடுக்கமாட்டார். அவனுக்கு மேன்மை அறிவு குலம் இவையெல்லாம் சிதையும்.

ஆகையால் ஆரியநேயர்களே! இந்த ஜன்மத்தில் செய்கிற புண்ணிய பாவங்களுக்கு தக்கபடி மறுஜன்மத்தில் சுகதுக்கங்கள் கிடைக்கிற படியால் என்னைப் போல் மறுஜன்மத்தில் வறுமையை அனுபவியா திருக்கும்படி இந்தஜன்மத்தில் சற்கருமங்களை செய்து அடுத்த ஜன்மத்தில் நல்ல உயர்ந்த ஸ்திதிக்கு வரும்படியாக பகவானை தியானம் செய்து நற்கதி யடைவீர்களாக.

(ஓர்வறிஞன்.)

திரிகுணம்.

அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்த சொரூபமாக விளங்குஞ் சைதன்னியத்தில் விஸ்மரணையாக வெழுந்த நெற்பியே நிலத்துள் ஊன்றி விதையு புக்குமாறு போல் திரிபதார்த்தங்களும் வெளியாகா துள்ளடக்கி நிற்கு மவசரத்தை மகதத்துவ மெனவும், அங்ஙனம் வெளியாக்கா துள்ளடக்கிக் காட்டு மவசரநிலையான நெற்பியே வெளியரும்பிய மூளைபோல் சகசிவ பரபேதங்காட்டாது பொதுவாக வெளியெழுதலின், அவ்வெழுச்சியை அகங்கார தத்துவமெனவும், அவ்வெழுச்சி வடிவாகநின்ற நெற்பியே அம்மூளை மூன்றாக வெடிக்குமாறு போன்று சகசிவபரமாதற்கு மூன்றாக வெளிப்படுதலின் அவ்வவசரத்தை முக்குணங்களென்று கூறப்பட்டுள்ளது. சத்வம், ரஜசு, தமசு என்பவைகளே முக்குணங்கள். இந்த மூன்று குணங்களும் சகசிவ பரங்களுக்குக் காரணமா யிருப்பதால் உலகில் இவைகள் சம்பந்தப் படாதது ஒன்றுமில்லை.

ஸ்திரமான ஞானத்தோடு ஒழுங்காய் ஓர் கிரமத்தை அனுசரித்து சாந்தமாய் ஸ்திரமாயிருப்பதே சாத்விகஸ்திதி.

ஸ்திரமில்லாத ஞானத்தோடு ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத்தாவி அஸ்திரமா யிருப்பதே ராஜஸீகஸ்திதி.

ஒழுங்கற்று கிரமமற்று, விடுவது இன்னதை பிடிப்பது இன்னதை யென்று அறியாமல் மூடமாய் ஒன்றுந் தெரியாமல் அஞ்ஞான மதிகரித்திருப்பதே தாமஸீகஸ்திதி.

மேற்கூறிய மூன்றுகுணங்களும் சமமா யிராமல் ஏற்றக்குறைச்சலாகவே எல்லா வஸ்துகளிடத்தும் பிராணிகளிடத்துமிருக்கின்றன. பிராணிகளிடத்து எந்த குணமானது மற்றிரண்டு குணங்களைக் காட்டிலுமதிகரித் திருக்கிறதோ, அப்பிராணிகள் அதிகரித்த குணத் தன்மையுடையன வென்று அறிகிறோம்.

அறிகிறதத்துவம் ஆத்மாவென்றும், அறியப்படுவது உலகமென்றும் சித்தாந்தம்.

ஆத்மா உலகபந்தத்தை யடைந் திருப்பதற்குக் காரணம் மூன்று குணங்களே. உலக விஷயங்களில் மூழ்கி ஒன்றுந் தெரியாதிருப்பதே தமசின் காரியம். உலகவிஷயங்களை பகுத்தறிந்து இன்னது வேண்டும் இன்னது வேண்டாமென எண்ணி கோரியதை யடைய முயற்சிசெய்தும் அடைந்தால் மகிழ்ச்சியும், அடையாவிட்டால் துக்கமும் அடையச்செய்வது ரஜசின் காரியம்.

உலகவிஷயங்களின் உண்மை சொரூபத்தை யறிந்து அதனால் உண்டாகும் இன்பதுன்பங்கள் ஆத்மாவுக்கில்லை யெனவறிந்து உலக விஷயங்களால் ஆத்மாவுக்கு ஓர் விதமான ஆனி நேரிடாதிருக்கச் செய்வது சத்வ குணத்தின் காரியம்.

வெவ்வேறா யிருக்கிற சகலவஸ்துக் களிலேயும் இடைவிடாமல் தொடர்ந்திருக்கிறதாயும் ஒன்றாயும் விகாரமற்றதாயு மிருக்கிற பரமாத்ம சுவரூபத்தை எதினால் மனிதன் பார்க்கிறானோ, அந்த ஞானத்தை சாத்துவிகமென்று அறியவேண்டும். சகல பூதங்களிலேயும் இருக்கிற ஜீவர்களை சுவரூபத்தினாலே வெவ்வேறென்றும், சுகதுக்காதி பேதங்களினாலே அநேகவிதமானவர்களென்றும் எதினால் மனிதன் பார்க்கிறானோ அந்த ஞானத்தை இராஜஸ மென்று அறியவேண்டும். தேகமே ஆத்மாவென்று உண்மையான வஸ்துவை யறியாதவும் அற்பவிஷயமானவுமான ஞானமெதுவோ அது தாமஸமென்றும் அறியவேண்டும்.

எந்தக்கருமமானது பலாபேக்ஷை யில்லாமலும், அபிமான மில்லாமலும், இராகதுவேஷ மில்லாமலும் செய்யப்படுகிறதோ அந்தக்கர்மம் சாத்துவிகமென்று சொல்லப்படுகிறது. பலாபேக்ஷையுடனும் அகங்காரத்துடனும் செய்யப்படுகிற கர்மம் இராஜஸமென்று சொல்லப்படுகிறது. இனிவரும் சுகதுக்கங்களையும்பொருள் நஷ்டத்தையும், பிறருக்குண்டாகும் துன்பத்தையும், தனக்குள்ள சக்தியையும் அறியாமல் அஞ்ஞானத்தால் எந்தக்கருமம் செய்யப்படுகிறதோ அது தாமஸமென்று சொல்லப்படுகிறது.

பலாபேக்ஷை அபிமான மிவைகளை விட்டவனும் தைரியமும் விடாமுயற்சியும் உள்ளவனும், ஆரம்பித்தகருமம் நிறைவேறினாலும் நிறைவேறா விட்டாலும் சந்தோஷம் விசன மற்றவனும் இருப்பவனே சாத்துவிகன் என்று கூறப்படுகிறான், பலத்தில் ஆசையும்

அபிமானமும் வைத்து, பிறர் சொத்திலாசை, பரஹிம்சை செய்யும் சுபாவமுடையவனுகி சந்தோஷம் துக்கமிவைகளுள்ளவனுயு மிருக்கிறவன் இராஜஸனென்று கூறப்படுகிறுன்.

மனேசஞ்சல முள்ளவனுயும், விவேகம் வணக்கமற்றவனுயும், மோசம் செய்பவனுயும் பிறரை வஞ்சிப்பவனுயும், துக்கமே அதிகமுள்ளவனுயும் காலதாமதம் செய்பவனுயு மிருப்பவன் தாமஸன் என்று கூறப்படுவான்.

தருமத்தில் பிரவர்த்தியும் அதர்மத்திலிருந்து நிவர்த்தியும், காரியாகாரியங்களையும், பந்தமோக்ஷங்களையும் அறிகிறபுத்தியே சாத்துவிகபுத்தி. தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும், செய்யத்தகுந்த காரியத்தையும் செய்யத்தகாத காரியத்தையும் சந்தேகமாக அறிகிறபுத்தி இராஜஸம். எந்தபுத்தியானது அஞ்ஞானத்தினுல் மூடப்பட்டு அதருமத்தை தருமமென்றும் சகலவஸ்துக்களையும் விபரீதங்களாகவும் நினைக்கிறதோ அது தாமஸம்.

எந்த தைரியத்தினுலே மனதையடக்கி ஒரே நிலையிலிருத்தி மனசு பிராணன் இந்திரியங்கள் இவைகளுடைய செய்கைகளை நிறுத்துகிறுனே அந்த தைரியம் சாத்விகம். எந்த தைரியத்தினுலே தர்மார்த்தங்களை தவறவிடாமல் அவைகளுடைய பற்றுதலினுலே பலனையபேக்ஷிக்கிறுனே அந்த தைரியம் இராஜஸம். நித்திரை, பயம், வியசனம், வியாகுலம், மயக்கம் ஆகிய இவைகளை எந்த தைரியத்தினுல் விடுகிறதில்லேயோ அது தாமஸம்.

எந்த சுகமானது ஆரம்பத்தில் விஷம்போலிருந்து முடிவில் அமிருதம் போலாகுமோ அந்த சுகம் சாத்துவிகம். எந்தசுகம் விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் சம்பந்தப் படுவதினுல் ஆரம்பத்தில் அமிருதத்திற்குச் சமானமாயும் முடிவில் விஷத்தைப் போலாகிறதோ அது இராஜஸம். எந்த சுகம் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் மோகம், நித்திரை, சோம்பல், வீண்யோசனை இவைகளினு லுண்டானதா யிருக்கிறதோ அந்தச் சுகம் தாமஸம்.

தாமஸ குணப் பிரதானன் மூடனுயும் அக்ஞானியாயும் யிருப்பான். இராஜஸ குணப்பிரதானன் அஸ்திரமான ஞானத்தையுடைத்தாய், பலனைக்கோரி கர்மங்களைச்செய்து சுயநன்மைக்கே உழைத்து லாபம்வந்தால் சந்தோஷித்து நஷ்டம்வந்தால் துக்கித்து சமுசாரியாயிருப்பான். சத்வகுணப்பிரதானன் ஸ்திரமான ஞானத்துடன் ஒன்றிலும் பற்றில்லாமல் விஷயங்களை நிராகரித்து, எந்தகர்மத்தையும் பொதுஜன நன்மைக்காகவும் பகவானுடைய பிரீத்தியர்த்தமாகவும் செய்து சாந்தனுய் எப்போதும் சந்துஷ்டனுய் உண்மைதெரிந்து உலகத்தை யறிந்து தானுய்யும் வகையறிந்து சகலத்தையும் தன்னிடத்திலும், தன்னை சகலத்திலுங் கண்டு கண்டு ஆனந்தபரிதனுய், தேகத்தோ டிருக்கும்போது ஜீவன் முக்தனுய் தேகத்தைவிட்டால் எங்கும் பரிபூரணனு யிருப்பான்.

அன்பு.

கண்ணப்ப நாயனுர் சரித்திரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

ஓ ரிரும்பைக் காந்தம் வலித்தாற்போல அன்பின் வழியே நின்ற திண்ணனுர் விண்ணுலகமட்டும் உயர்ந்திருக்கின்ற திருக்காளத்தி மலையின்மீது கொழுந்து போல் விளங்கிய ஒப்பற்ற காளத்தி நாதனைக் கண்டவளவில் தன்னுள்ளே யெழு உம் அன்பின் காரணத்தினுல் அதிகவிரைவாகவும், ஆசையோடும் ஓடி அவனைத்தழுவி முத்தமிட்டு, தேகமுழுவதும் புளகாங்கிதங் கொள்ளவும், தாமரை மலர்போன்ற கண்களினின்று ஆனந்த பாஷ்பமானது அருவிபோற் பாயவும் எமக்கு இவர் (குடுமித்தேவர்) இங்கேகிடைத்தார் என்றுதீவிரதரமான பத்தியோடுவணங்கி, ஐயனே! கொடியவேடர்களைப்போல யானே, கரடி, புலி, சிங்கம் திரிகின்ற இக்காட்டில் உம்மோடு துணையாயிருப்பவர் ஒருவருமின்றி நீர்தனியே யிருக்கலாமாவென்று வருந்தினுர். திண்ணனுர் தமது கையிலிருந்த வில்லானதுகீழேவிழுந்ததையுமறியாமல், நந்தேவருக்கு நீரைவார்த்து பச்சிலையையும் பூவையும் பறித்திட்டு அழகுசெய்தவர் யாரோ என்று கேட்க, அருகே நின்றுகொண்டிருந்த நாணன் என்பவன் இச்செய்தி எனக்குத்தெரியும்; அதாவது ஓர்காலத்தில் ஆண்சிங்கத்தையொத்த உன்தந்தையோடு மிருகவேட்டையாடிக் கொண்டுவருங்கால் இம்மலையின் மீது நாங்கள்வந்தோம். ஓர் பார்ப்பான் இத்தேவனைக் குளிர்ந்தநீரால் முழுக்காட்டி, இலைகளையும் பூவையுஞ்சூட்டி சிலபொருள்களை யுண் பித்து முன்னேநின்று சிலமொழிகளைச் சொன்னுன். ஆகையின் இற்றைக்கும் அவனே செய்திருக்கக்கூடும் என்றுன். இதைக்கேட்ட இடைவிடாத பேரன்பினையுடைய திண்ணனுர் திருக்காளத்தி நாதர்க்கு இவைகள் இனிய செய்கையாம் என மதித்து நாணன் கூறிய மொழிகளை உறுதியாக கைப்பற்றிக்கொண்டு அக்காளத்தி நாதனைப்பிரிய மாட்டாதவராய் இவனைக்கண்ட எனக்கு இவனைத் தனியாய் விட்டுப்போகவும் மனம்வரவில்லை, இவர் அதிகமாக பசித்திருக்கின்றுர், இவருக்குப் பசிநீங்க இறைச்சியும் கொண்டுவந்து

கொடுப்பாரில்லை, ஆகையின் உம்மைவிட்டுப்போகவுங் கூடாது, உமக்கு இறைச்சியுங் கொண்டுவரவேண்டும் என்றுசொல்லி திருக்காளத்தி நாதரைவிட்டு கொஞ்ச தூரம்போவர், திரும்பிவருவர், கையினற்றழுவி முத்த மிடுவர், மறுபடியும்போய் அதிக ஆசையோடுபார்த்துக் கொண்டு நிற்பர், அப்போது ஈன்ற ஈரம் உலராத கன்றைப்பிரிந்த பசுவைப்போல அலறுவர். ஐயனே! நீர் அமுதுசெய்வதற்காக நல்லமிருதுவான மாமிசத்தை நானே பழுதறத்தெரிந்து எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லுவர். உமக்குச் சுற்றத்தார் ஒருவருமில்லையே, உம்மைவிட்டு எப்படிப்பிரிவேன். ஆனல் நீர் பசியினல்வருந்த நான்நிற்கவும்மாட்டேன் என்று கண்ணீரானது பெருகும்படி, வேட்டையாடி வருவதற்கு நிச்சயித்தவராய் நீண்டவில்லை தன்கையிலேந்தி வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார் எமது திண்ணனர். திருக்காளத்தியார் முன்னின்று ஆராமையோடுநீங்கி அம்மலையினின்று இறங்கி நாணன்பின் தொடர்ந்துவர முன்னே தமக்குள்ளிருந்த ஆசையெல்லாம்வேருகி, அன்பானது தம்மைச்செலுத்த அவர் திருமுகலி யாற்றினைக் கடந்து புதிய வாசனையுள்ள மலர்கள் நிறைந்தசோலையை யடைந்தார். காடன் எதிர்ப்பட்டு சுவாமி! தீயை உண்டாக்கி வைத்தேன், இப்பன்றியின் அவயவங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொள்ளும். மறுபடியும் வேட்டை யாடுவதற்கு காட்டுக்குப்போக நீர் மிகவுந் தாமதஞ்செய்தது யாதென்றுகேட்க, அருகில்நின்றநாணன் காடனைப்பார்த்து சொல்வானுயினன். அதாவது அம்மலையிலுள்ள குடுமித்தேவரை இத்திண்ணன்பார்த்து கையாலணைத்துக்கொண்டு மரப்பொந்தினைப் பற்றிக்கொண்டு விடாத வலிய உடும்புபோல நீங்காதவனுய் இவ்விடத்தும் அக்குடுமித்தேவர் உண்ணும்படிக்கு மாமிசத்தைக்கொண்டு செல்லும்படிக்குவந்தான். நம்முடைய குலத்துக்குத் தலைமையான ஒழுக்கத்தைவிட்டு இத்தேவர்களுக்கு ஆளாயினன் என்றுன். அதுகேட்ட காடன் திண்ணனே என்னகாரியஞ்செய்தாய், எவ்விதமயக்கங் கொண்டாய், எங்களுக்குமுன்னுன பெருமையினை யுடைய முதல்வன் நீயல்லையா என்று கூற வேடர்பெருமான் அவன்முகத்தைப்பாராமல் வலியபெரியபன்றியை நெருப்பில்வாட்டி வெவ்வேருகச் சிறந்த இனிய இறைச்சிகளைத்தனது அம்பின் நுனியால் அரிந்து எடுத்துக் கொண்டு அவ்விறைச்சியைவாட்டி கொழுமையாகிய இறைச்சிகள் பக்குவமாகவேக இனியசுவையைத்தான் முன்னே காணும்படிக்கு வாயிலிட்டுப்பார்த்து மிகவும் ருசியாயுள்ள வைகளை யெல்லாம் உதிர்ந்த இலைகளால் இணைத்ததொன்னையைத்தைத்து அவ்விறைச்சிகளையெல்லாம் அதில்வைத்தார். இவைகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காடன் நாணன் என்பவர்கள் "இதென்ன ஆச்சரியம், இவன்குடுமித் தேவராக் காணும் பொழுது இருந்தமயக்கத்தைப் பார்க்கினும் இப்பொழுது அதிசமயக்கத்தை யுடையவனுயினன்.

(இன்னும்வரும்.)

சென்னைத் தமிழ்நேசன்.

நானசீவவாதக் கட்டளை.

இதன்பொருள்:— நானசீவவாதக் கட்டளை யாவது நான்கர்த்தா நான்போக்தா நான் ஞாதாவென்கிற ஜீவபேதங்களை நான் அகர்த்தா நான் அபோக்தா நான் அசங்கன் நான் சின்மாத்திரன் என்கிற தத்துவஞானத்தால் கெடுத்து ஏகமாயிருக்கின்ற சிவமாகிய பிரம்மத்தைத் தெரிவிக்கின்றமையால் இதற்கு நானசீவவாதக் கட்டளை என்றுபெயர் கூறப்பட்டது. ஒரு சந்திரன் பல கடஜலத்தில் பல பிரதி பிம்பங்கள் பிரதிபிம்பித்தாலும் சந்திரன் ஒருவன்போலவும் படிக மண்டபத்தில் ஒரு ஞாளிநிற்க பல பிரதிபிம்ப ஞாளிகள் தோன்றினலும் ஞாளி ஒன்றைப்போலவும் ஆத்மா ஒருவனே.

சுத்தப் பிரமமாகிய சர்வசாக்ஷியினிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக வொரு சக்தியுண்டு.

சுத்தம்: அசுத்தமில்லாதது சுத்தம்.

அசுத்தமாவது: ஜீவ ஈஸ்வர ஜகத்தாகிய முப்பத்தைந்து தத்துவங்களும் அசுத்தம்.

ஜீவனுக்கு அசுத்தம்.

ஜீவனுக்கு கர்த்துருத்துவாதி ஆகாரமாய் நின்று பாவபுண்ணியங்களைச்செய்து அதின்பலனகிய நரகசுவர்க்க சுகதுக்கபோகங்களை அனுபவித்து அதின்சேஷமாகிய ஜனன மரண சம்சர்க்கங்களில் தொடக்குற்று தபிக்கின்றதுவே ஜீவனுக்கு அசுத்தம்.

ஈஸ்வரனுக்கு அசுத்தம்.

ஈசுவரனுக்கு சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களும், மச்ச, கூர்மவராக நரசிம்ம வாமன பரசுராம, இராம பலராம, கிருஷ்ண கற்கி முதற் தசாவதாரங்கள் முதலானவை அசுத்தம்.

ஜகத்திற்கு அசுத்தம்.

முதலாவது ஆறுதத்துவமாயுள்ள ஸ்தூல சரீரத்திற்கு அசுத்தம்:— சருமாதி ஆறுதத்துவமாய் ஷட்கோச ஆத்மமாய் சர்ப்பாவிகாரமாய் கரசரணதி அவயவாகாரமாய் நான்கு முழமட்டமாய் விஷ்டா மூத்திர பாத்திரமாய்த் திருசியமாய்த் தோன்றுகின்றது ஸ்தூலம்.

சரீரம்.

ஜீர்ணித்துப் போகின்றது சரீரம். அதெப்படியெனில் மண்ணினாலுண்டான சுவர் அந்தமண்ணும் தண்ணீரு மில்லாமல் கெட்டுப்போகிறது போலவும் வரகு முதலானவை அந்து கொத்தி அரிசி கெட்டுப்போயும் வரகுபோல்தோற்றிகெட்டுப்போகிறதுபோலபுரியட்ட சரீரம் பிடிங்கிக்கொண்டுபோயும் ஸ்தூலசரீரம்தோன்றிக் கெட்டுப்போகின்றபடியால் சரீரம் அசுத்தம்.

இருபது தத்துவமாயிருக்கின்ற சூட்சும சரீரத்திற்கு அசுத்தம்:—

இராகத்துவேஷாதி பதின்மூன்று குணங்களினால் கொளுத்தப் படுகின்றதுவே சூட்சுமசரீரத்திற்கு அசுத்தம்.

காரணசரீரத்திற்கு அசுத்தம்.

தூல சூட்சுமமாகிய இரண்டு சரீரங்களையும் அடக்கி யிருக்கின்றதுவும் அறியாமையும் அதிஷ்டானத்தை மறைக்கின்றதும் காரண சரீரத்திற்கு அசுத்தம்.

பிருதுவிக்கு அசுத்தம்.

குப்பை, சேரி, மயானம், மலம், ஜலம், ஜீவசங்கம் முதலானவை பிருதுவிக்கு அசுத்தம்.

அப்புவுக்கு அசுத்தம்.

அலை, திவலை, நொரை, குமிழி, மலினமே அப்புவுக்கு அசுத்தம்.

தேயுவுக்கு அசுத்தம்.

தூமம், பொரி, பாகம், பிரேததகனமே தேயுவுக்கு அசுத்தம்.

வாயுவுக்கு அசுத்தம்.

தூளி, நற்கந்தம் துர்க்கந்தம் மிசிரகந்த முதலானவை வாயுவுக்கு அசுத்தம்.

ஆகாசத்திற்கு அசுத்தம்.

மேகபடலம், இடி, குமரல் முதலானவை ஆகாசத்திற்கு அசுத்தம்.

மாயைக்கு அசுத்தம்.

பிரபஞ்ச காரணமே மாயைக்கு அசுத்தம். இந்த முப்பத்தைந்து தத்துவங்களைப்போல் அசுத்தமில்லாமலிருப்பதுவே சுத்தப் பிரமம்.

சுத்த நித்திய புத்த சத்திய முக்த பரமானந்த அத்துவித சொரூபமே பிரமம்.

சுத்தம்.

அசுத்த மில்லாதது சுத்தம். அசுத்தத்தி னியல் பனைத்தும் முற் கூறப்பட்டது.

நித்தியம்.

நித்தியமாவது பிராகபாவம், அதாவது முன்னின்மை; பிரத்துவம் சாபாவம், அதாவது அழிவுபாட்டின்மை; அன்னியோன்னியாபாவம், அதாவது ஒன்றினொன்றின்மை; அத்தியந்தாபாவம், அதாவது என்றுமின்மை. ஆகியநான்கு அபாவமும் விடுபட்டது நித்தியம்.

பிராகபாவமாவது: இந்த கடமுண்டாவதற்கு முன் கட மில்லையென்பது.

பிரத்துவம் சாபாவமாவது: இந்தக்கட முடைந்த பிறகு கடமில்லை யென்பது.

அன்னியோன்னிய பாவமாவது: கடத்தில் படமில்லை படத்தில் கடமில்லை யென்பது.

அத்தியந்தா பாவமாவது: திரிகாலத்திலு மில்லை யென்பதுவே அத்தியந்தபாவம். இந்தநான்கு அபாவமும் விடுபட்டதுவே நித்தியம்.

புத்தம்.

புத்தமாவது: அந்தக்கரண வறிவுபோல் தோற்றித் தோற்றி மறைந்து மலினப்படாமல் என்றும் ஒருபடித் தாயுள்ளது புத்தம்.

முக்தம்.

முக்தமாவது: அஞ்ஞானம். அஞ்ஞானதற் காரியங்கள் விடுபட்டதுவே முக்தம்.

அஞ்ஞானம்:— அஞ்ஞானமாவது தேகத்தை தானென்பதுவே. அஞ்ஞானதற்காரியம்:— அஞ்ஞானதற்காரியமாவது பிரபஞ்சம் சத்தியமென்பது. இவைவிடுபட்டதே முக்தம்.

சத்தியம்.

சத்தியமாவது ஜனனங்கடோறும்வாராநின்ற அவஸ்தாத்திரயங்களை அறிந்து கொண்டும் வாரா நின்ற தினம் மாதம் பக்ஷம் வருஷம் காலம் கற்பங்களையறிந்து என்றும் உள்ளது என்பது சத்தியம்.

பரமானந்தம்.

தானும் சுகமாயிருந்துகொண்டு அந்தர் முகமாய்த் தன்னையடுத்த விருத்திக்குச் சுகத்தைக்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பது பரமானந்தம்.

அத்துவிதம்.

அத்துவிதமாவது, சுவஜாதி, விஜாதி சுகதபேத மில்லாமலிருப்பது.

சுவஜாதி.

சுவஜாதியாவது மரத்திற்கு மரம் சுவஜாதி.

விஜாதி.

விஜாதியாவது மரத்திற்குப் பாஷாணம் விஜாதி.

சுகதபேதம்.

சுகதபேதமாவது மரத்திற்குப் பத்திர புஷ்பாதிகள். இவைகளில்லாதிருப்பது அத்துவிதம்.

(இன்னும்வரும்)

☞ அறிவிப்பு:— நவராத்திரி மகோற்சவத்தால் பத்திரிகை இம்மாதம் வெளிவர தவக்கமாயிற்று.

☞ பத்திராதிபர்.